

Yüksek Mahkeme Kürtaj Hakkına Son Vermeye Çalışıyor: “Sokaklara Çıkılmalı” ve Bunun Kaybedilmesine İzin Verilmemeli

Editör Notu: Devrimin önderi ve Yeni Komünizm’in yazarı Bob Avakian’ın aşağıda Türkçe çevirisini aktardığımız makalesi 9 Mayıs 2022 tarihinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz: [The Supreme Court Moves to End Abortion Rights: “Taking to the Streets,” And Refusing to Let This Go Down Bob Avakian Speaks to This Critical Juncture in the Fight for Abortion Rights, The Road Forward, and Avoiding Dead Ends | revcom.us](#)

Bob Avakian Kürtaj Hakları Mücadelesinde Bu Kritik Kavşak Üzerine Konuşuyor:

İleriye Giden Yol ve Çıkılmaz Noktalardan Kaçınmak

Yüksek mahkemenin karar taslağının sızdırılmasıyla, Mahkeme üzerindeki “muhafazakar” çoğunluğun yasal kürtaj hakkını ortadan kaldırma niyetini açıkça ortaya çıktı ve kadın kitlelerden ve genel olarak adaletsizlikten nefret eden insanlardan haklı bir öfke patlaması yaşandı. Ancak Demokrat Partili politikacılardan (ve onlara körü körüne bağlı olanlardan) giderek daha bir yüksek sesle, bu gelişmeye karşı herhangi bir anlamlı muhalefet için (bir kez daha) insanların Demokratlara oy vermeye yönlendirilmesi gerektiği şeklinde ısrarcı bir gürültü kopartılıyor. Bu argüman tamamen yanlıştır. Çoğu zaman kürtaj hakkının sona ereceği kabul edilerek, bu hakkı ortadan kaldıran bir Yüksek Mahkeme kararının aslında “bitmiş bir anlaşma” olduğu ve tek umudun

gelecek seçimlerde Demokratları seçmek olduğu şeklinde bir rasyonalizasyon ile gündeme getiriliyor.

Bu argümanın bir parçası olarak şöyle şeyler duyuyoruz: “Görüyorsunuz işte. Eğer Donald Trump yerine Hillary Clinton başkan olsaydı bu olmazdı. Seçimlerin her şeyi değiştirdiğine dair daha fazla kanıt ihtiyacınız var mı?” (Buna genellikle Yüksek Mahkeme’deki “muhafazakar” çoğunluğun Cumhuriyetçi başkanlar tarafından atandığı ve özellikle Mahkemenin üç üyesinin, Yüksek Mahkeme kararının ve şimdiye kadar ülke çapında kürtaj hakkını kuran ve koruyan uzun süredir devam eden yasal bir emsal olan *Roe v. Wade*’i devirmek için harekete geçerek, mahkemeye “yargıçları” atamayı amaçladığını açıkça belirten Donald Trump’a işaret etmek eşlik eder.) Ancak bu yaklaşım olayları çok dar bir şekilde ele almak demektir, toplumda (ve dünyada) genel olarak neler olup bittiğine dair daha büyük resmi göremez (veya hesaba katmaz). Buna Trump gibi birinin seçilmesinin nedenleri ve kürtajı yasaklama hareketinin nasıl bu kadar güçlü bir ivme kazandığı ve bu kadar kuvvetli bir güç haline geldiği de dahildir. Bu makalenin geri kalanında buna daha ayrıntılı olarak gireceğim, ancak önce şu temel ilkeyi vurgulamak önemlidir: İnsanlar oy versin ya da vermesin şu anda acilen ihtiyaç duyulan şey kitlesel, sürekli bir seferberlik ve kürtaj hakkının elden alınmasına izin verilmeyeceğini gösteren ve kürtaj hakkının alınıp insanlar bunu kabul etmeden önce caydırıcı olacak bir direnişin netleştirilmesidir.

Şimdi, her şeyin Demokratlara oy vermeye bağlı olduğu şeklindeki argümana karşı şu temel hakikatle başlayabiliriz: Oy kullanma hakkı bile oylamayla kazanılmamıştır. Siyahiler, kadınlar ve diğerleri oy hakkını bu şekilde kazanmadı. Haksızlığa karşı direnerek ve mücadele ederek kazanıldı. Ve bu durum, kuvvetli güçlerin insanları bu haklardan mahrum etmeye kararlı olduklarında kazanılan diğer tüm haklar için de geçerlidir. Toplumda gerçekten anlamlı olumlu değişiklikler açısından bu genel olarak doğrudur. Daha önce reddedilen

hakların nihayet bir hükümet eylemi tarafından tanındığı (ve “resmileştirildiği”) durumlarda bile, bu durum temel olarak değişim talep ederek ayaklanan halk kitlelerinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

Kürtaj hakkının kendisi, 1960’larda ve 1970’lerin ilk bölümünde, o zamanki kadın kurtuluş hareketi de dahil olmak üzere, kitlesel protestolar ve isyanlar sonucunda kazanılmıştır.

Kürtaj Hakkının İnkâr Edilmesi Kadınları Kontrol Etmek ve Aşağılamakla İlgilidir!

Demokratlara güvenmenin ve onlara oy vermenin neden tamamen yanlış bir yaklaşım olduğunu tam olarak anlamak için, kürtaj hakkı etrafındaki bu mücadelenin merkezinde ne olduğu ve Demokratların bu konuda nasıl bir rol oynadığı konusunda net olmak çok önemlidir. Birçok kez vurguladığım gibi, kürtajın yasaklanmasına yönelik bu faşist saldırı, aslında “bebekleri kurtarmak” ile ilgili değildir. Bu, kadınları kontrol etmek ve onları erkeklerin egemenliği altında “hizmetçi” çocuk yetiştiricilerine indirgemekle ilgilidir.

Bir kere, kürtajların ezici çoğunluğu, fetüsün (bebek değil, fetüsün) küçük olduğu ve bağımsız bir insanı oluşturan organları ve kadının bedeninin dışında ve bedensel işlevleri olmadan kendi başına yaşayabilen bağımsız bir insan olacak diğer özellikleri henüz gelişmediği hamileliğin nispeten erken döneminde yapılır. (Kadının hamileliği sırasında önemli ölçüde daha sonra gerçekleştirilen kürtajların çok küçük bir yüzdesi açısından, bunlar ezici bir çoğunlukla kadının temel sağlığı ve hatta hayati risk nedeniyle yapılır ve/veya fetüsün kendi başına yaşayamayacak kadar ciddi anormallikleri olduğu veya hayatta kaldığı sürece korkunç acı çekeceği için yapılır.)

Kürtaj hakkının kaldırılmasının “bebekleri kurtarmak” ile ilgili olmadığı gerçeği, kürtajı yasadışı yapmaya çalışan güçlerin, aynı zamanda birkaç kişinin de işaret ettiği gibi,

Yüksek Mahkeme'nin kürtaj hakkını ortadan kaldıran kararının ardından yakında doğum kontrolünü de ortadan kaldırmak isteyecekleri gerçeğinde keskin bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Bir kez daha belirtmek gerekiyor: Kürtajı yasaklama dürtüsü, kadınları kontrol etmek, kadınların erkeklere ve erkek üstünlükçü bir topluma tabi olmalarını sağlamakla ilgilidir. Eğer kürtaj hakkı için miting yapan ve kürtaj kliniklerinde kadınları taciz eden faşist manyakları biraz gözlemlerseniz, bu Hristiyan köktendinci fanatiklerin, aslında kadınlara bağımsızlıkları için çabalamayı bırakmaları ve İncil'in erkeklere boyun eğme ve itaat etme emirlerine uymaları için bağırarak İncil salladıklarını göreceksiniz. *Roe v. Wade*'in 50 yıl önce bu hakkı tesis etmesinden bu yana, kürtaj hakkını yasadışı ilan etme hareketini yönlendiren şey budur.

Kürtaj hakkının kapsamına giren şey, en temel ifadesiyle kadınların tam bir insan olarak ve bundan daha azı olmayacak şekilde yaşamaları, hakları ve temel statüleridir. Kadınların kendi üremelerini kontrol etme temel hakkını reddetmek demek, tüm kadınları, hatta hiç hamile kalamayacak olanları bile aşağılar, kadınların patriarkaya tabi olmasını bir kez daha kutsallaştırır ve bunu dayatır.

Demokratlar Aslında Bu Faşist Saldırıya Yardım Etiler!

Peki kürtajı yasaklamaya yönelik bu faşist saldırılar karşısında -ve bu saldırıların son yıllarda artması ve yoğunlaşması ile- kürtaj hakkının Demokratik "kurtarıcıları" ne yaptılar? Bu faşist saldırıyla tutarlı olmak, tekrar tekrar uzlaşmak ve fiilen bunu kolaylaştırmak... Gerçekte yaptıkları şey işte budur.

Ve geçen yıldan beri, Yüksek Mahkeme'deki faşist çoğunluğun neredeyse kesin bir şekilde *Roe v. Wade*'yi sindirecek ya da onu tamamen devirecekleri açıkça görülmüştür; fakat Demokratlar -ve üreme hakları hareketinde onlara bağımlı olan pek çok kişi ve genellikle görüşlerini ifade eden "ana akım

medya"- Yüksek Mahkeme'nin bu temel hakkı kadınlardan koparmasını engellemenin adeta bir yolu yokmuş gibi davrandılar. Yapılabilecek tek şeyin Yüksek Mahkeme'den gelen bu öfkeyi kabul etmek ve "Roe sonrası bir dünyaya hazırlanmak" olduğunu savundular.

[RiseUp4AbortionRights.org](https://riseup4abortionrights.org) alarmı çalarken ve kürtaj hakkını savunmak için acilen ihtiyaç duyulan sürekli kitle seferberliği ve kararlı direnişi sağlamak için çalışırken, bu diğer örgütler ve medya ezici bir çoğunlukla kürtaj hakkını önemseyen herkesi "sakin olmaya" çağırdı. Bazı eyaletlerde kürtaj hakkının halen olacağı ve kürtaj hapı gibi şeyler olduğu için kadınların halen güvenli kürtaj yaptırabilecekleri konusunda ısrarcı oldular. Bunu faşistlerin tüm ülkede güvenli, yasal kürtaj hakkını herhangi bir biçimde ortadan kaldırmaya kararlı oldukları gerçeğini görmezden gelerek yaptılar.

Çok yakın bir zamanda, kürtaj hakkına yönelik devam eden saldırılar giderek daha bariz ve korkunç hale geldiğinde ve Yüksek Mahkeme çoğunluğunun aslında *Roe v. Wade* davasını bozmak üzere harekete geçtiklerinde -bu yaygın bir öfkeye neden olmuştu- Demokratlar ve onlarla müttefik olanların protesto çağrısında bulundukları doğrudur. Ancak yine de *Roe v. Wade* davası her halükarda bozulacakmış gibi davranmaya

devam ettiler ve yapılabilecek tek şey bir sonraki seçimlerde Demokratlara oy vermek olarak ortaya kondu. Elbette bu örgütlerin artık kitlesel protesto çağrılarına katılmaları iyi bir şey. Ve bu protestoların mümkün olduğu kadar büyük ve güçlü olması da çok önemli. Ancak bu protestoları bir kez daha Demokratlara oy vermeye yönlendirmek için bir araç olarak kullanmaya çalışmak iyi bir şey değildir, çok kötü bir şeydir: Yüksek Mahkemenin bunu yapmasını engellemeyi ve kadınları fiilen köleleştirmeye yönelik faşist harekete güçlü bir darbe indirmeyi amaçlayan kararlı, sürekli mücadele ile kitlesel bir ifade yerine; Yüksek Mahkeme'nin kürtaj hakkını almaya hazır olduğu ve bu haklı öfkenin daha fazla gösterilmesi gerekirken haklı öfkenin kitlesel dışavurumunu yanlış yönlendirme, boğma ve nihayetinde öldürme etkisine sahiptirler.

Faşistlerin, kürtajı yasaklamaya yönelik saldırıları karşısında Demokratların temel teslimiyeti, yıllar ve on yıllar boyunca devam etmiştir. Bu süre boyunca, Demokratların kendileri aslında bazı sözde "yaşam hakkı" (yani, kürtaj karşıtı) adayları yürüttüler ve Demokratlar "ortak zemin arayışı" adına kürtaj hakkını ortadan kaldırmak (ve diğer önemli hakları da geri almak) amacıyla siyasi ve ahlaki zemini sürekli olarak faşistlere devrettiler. Demokratların yıllardır yükselttiği sloganın anlamı başka nedir? Kürtaj "güvenli, yasal ve nadir" olmalı. Neden "nadir" oluyor?

Kürtajın "nadir" olması gerektiğini söylerken çok güçlü bir şekilde ima edilen şey aslında kürtajın aslında yanlış bir şey olduğu fikridir. Aksi halde neden nadir olsun ki? Bu durum aslında kürtaj hakkından kurtulmak isteyen faşistlerin argümanlarını desteklemek ve bunu pekiştirmek demektir. İşin gerçeği, kürtaj hakkı ve sağlıklı ve destekleyici koşullarda kürtaja erişim, kadınların yaşamını bir bütün olarak zenginleştirmiştir. Pek çok kişinin kendi istekleri dışında hamile kalmaya zorlanarak kendilerine kapatılacak olan hayatlarında çok daha fazla yol almalarını mümkün kılmıştır ve çocuk sahibi olmak isteyen kadınların bunu yapmak için en iyi

zaman ve en iyi koşulların neler olacağını belirlemede karar verebilmelerini mümkün hale getirmiştir. Kürtaj hakkı aynı zamanda sayısız kadının hayatını kurtarmıştır (başka türlü kürtaj yaptırmaya çalışacaklardı, güvenli olmayan ve genellikle ölümcül durumlarda bunu yapmak zorunda kalacaklardı, bu tam olarak kürtajı ülke çapında bir hakka dönüştüren *Roe v. Wade*'den önce yaşanan şeydi). Ayrıca bu hakkın reddedilmesi özellikle düşük gelirli kadınları, özellikle de kürtaja en çok ihtiyaç duyan yoksul Siyahi ve Melez kadınları etkilemektedir. Aynı zamanda, kadınlar ve kızlar için bile şunu akılda tutmak önemlidir. Ekonomik olarak nispeten iyi durumda olan, hatta oldukça iyi durumda olan ve teorik olarak kürtajın yasal olduğu bir bölgeye veya ülkeye seyahat etmeyi göze alabilen kişiler için kürtaj yaptırmanın önünde halen ciddi engeller olabilir: Tacizci kocalar ve erkek arkadaşlar, zalim patriarkal babalar, dogmatik dini otoriteler ve bir dizi başka faktör. Bir kez daha, temel bir hak ve kişisel tercih meselesi olarak güvenli ve yasal kürtaja erişim genel olarak kadınlar açısından büyük önem taşımaktadır.

Onlarca yıldır Demokratlar -ve onlara bağımlı olan ve onları kölece takip eden "seçim hakkı ve üreme hakkı yanlısı" örgütler- kürtaj hakkını savunmak için tutarlı ve kararlı bir kitle seferberliği içinde insanları sokaklara çağırmayı başaramadılar veya bunu reddettiler. Bu durum faşistlerin kürtaj etrafında ahlaki ve politik "yüksek zemini" ele geçirmelerine sürekli olarak izin verme biçimleriyle tamamen bağlantılıdır. Bu faşist saldırıya şiddetle karşı çıkmak yerine, talep doğrultusunda bahanesiz bir şekilde kürtaj hakkının olması gerekirken, kadınların çocuk sahibi olup olmayacaklarına veya ne zaman olacaklarına özgürce karar verme seçimlerinin bir tür "olumsuz" ve yalnızca "nadiren" kullanılması gereken bir hak olduğu şeklinde ısrarcı olmuşlardır. Bu çok büyük bir şeydir ve adil bir toplumda yaşamak isteyen tüm insanların cesaretle ve kararlı bir şekilde yanında olması, aktif olarak desteklemesi ve savunması gereken bir şeydir.

Demokratların faşistlere giderek artan teslimiyetlerinin temel nedeni şudur: Faşistler “tabanlarının” çılgın görüşlerinin ve saldırgan, dayatmacı ve baskıcı “gündemlerinin” arkasında toplanmaya kararlıyken, meydan okuma ve “yerleşik normları” parçalama konusunda hevesli; Demokratlar kendilerini toplumdaki bu “normları” sürdürmek ve başarısız olsalar bile “toplumdaki bölünmelerin ve kutuplaşmanın üstesinden gelmek” için çabalamaya devam etmek şeklindeki giderek daha başarısız bir girişime adanmışlardır. Bu, oldukça gerçek dehşetleri sürdürmeye mahkûm bir yönelim ve yaklaşımdır. Erkek üstünlükçülerinin yanı sıra beyaz üstünlükçü baskı, vahşet ve terör de dahil olmak üzere sürekli olarak daha büyük dehşetlere yol açmaktadır.

Faşist saldırı karşısında Demokratların teslimiyetleri, Demokratların faşistlerin kürtaja fanatik muhalefetine “ahlaki temeli” olan köktendinci Hristiyan çılgınlığına - doğrudan, tutarlı ve gerçek bir kararlılıkla- meydan okumayı reddetmeleri gerçeğiyle de keskin bir şekilde ortaya çıkıyor. (Bu Hristiyan köktenciliği, Afganistan’daki Taliban gibi güçlerin İslamcı köktenciliği ile pek çok ortak noktaya sahiptir ve paylaştıkları en önemli şeylerden biri, kadınların gerekirse zorla erkeklere tabi kılınması ve erkekler tarafından hükmedilmeleri gerektiğine dair fanatik inançtır.)

Demokratlar neden buna gerçekten meydan okumuyor? Cevabın önemli bir kısmı, kişisel olarak dindar (ve özellikle Hristiyan) olsunlar ya da olmasınlar, Demokratların kendilerini dinin ve özellikle Hristiyanlığın, ülkeyi parçalayabilecek zalimce sömürücü ve baskıcı ilişkiler ve bölünmelerle dolu kapitalizm-emperyalizm sistemlerini bir arada tutmak için gerekli görmeleridir. Bu korkunç sömürü ve baskı ile onu dayatan vahşet ve cinayet karşısında “onu bir arada tutmada” din büyük bir rol oynamaktadır. Demokratlar, Hristiyan köktenciliğine hafif eleştiriler getirirler veya anayasal “kilise ve devletin ayrılığında” şiddetle ısrar etseler bile, bunun oldukça farkındalardır. Hristiyan

faşistler, onlara “Hristiyan karşıtı” oldukları için (Hristiyan köktenciliği, Hristiyanlığın aşırı baskıcı bir versiyonu olmasına ve genel olarak Hristiyanlıkla aynı olmamasına rağmen) amansızca saldıracaklardır.

Demokratların “kilise ve devletin ayrılması” etrafındaki temel teslimiyetleri 2000’lerin başında, aynı zamanda bir avukat olan ateist bir ebeveynin (Michael Newdow’un) özellikle okul çağındaki çocukların sık sık okumaya zorlandıkları “bağlılık yeminindeki” “tanrı altında” (“tek ulus ve tanrı altında”) ifadesine meydan okuması ile ayyuka çıkmıştır. Davası Yüksek Mahkeme’ye gitmişti ve Mahkeme aleyhine karar vermiş olsa da (dar bir temele dayanarak bu itirazı yapacak yasal dayanağı olmadığı gerekçesiyle); Newdow’un devlet kurumları tarafından öne sürülen bu ifadenin (“tanrı altında”) “kilise ve devletin ayrılığının” açık bir ihlal olduğu ve dindar olmayan insanlara karşı ayrımcılık yaptığı yönündeki argümanları için aslında çok güçlü bir Anayasal temeli vardı. Peki Demokratlar Newdow’un bu meydan okumasını desteklediler mi? Hayır. İşin aslı, Kongre’nin önde gelen üyeleri de dahil olmak üzere çok sayıda Demokrat politikacı, Newdow’u ve “kilise ile devletin ayrılması” ilkesini desteklemek için toplanılmamasına istediler, bunun yerine alenen ve yüksek sesle “bağlılık yeminini” okumak ve özellikle de “tanrı’nın altında” cümlesini vurguladılar.

Yönelimleri ve yaklaşımlarıyla Demokratlar, ne Hristiyan köktendincilerin kürtaja karşı çıkmak ve bunu yasadışı ilan etmek için kullandıkları “ahlaki” temele kararlı bir şekilde meydan okuyabilirler, ne de bu Demokratlar kadın kitleleri ve bir bütün olarak halk kitleleri için hayati önem taşıyan hakları korumak ve genişletmek için gerekli olan bu faşist saldırıya karşı kararlı, sürekli kitlesel muhalefeti asla harekete geçiremezler.

“Bana Seçimlerin Fark Yaratmayacağını Söyleme!”

Yaratırlar, Ancak Anladığınız Şekilde DEĞİL!

İşte en temel gerçek: Demokratların bu şekilde hareket etmelerinin nedeni, bu kapitalist-emperyalist sistemin temsilcileri, memurları ve uygulayıcıları olmalarıdır. Bu sistemin iki burjuva egemen sınıf partisinden biridir. Demokratların kilit rolü ve amacı, bu sistemin “düzenli işleyişini” sürdürmektir. Bunu yapmanın önemli bir parçası, insanların bu sisteme “bağlılığını” korurken, insanların vizyonunu ve faaliyetlerini bu sistemin kurallarını sürdürmeye ve güçlendirmeye hizmet eden yapılar ve süreçler içinde sınırlı tutmaktır. Bu meselenin çok önemli bir kısmı, insanları, olumlu bir değişiklik meydana getirmenin tek (ya da açık ara en anlamlı) yolunun seçimler olduğuna inandırmaktır. Sürekli olarak yayılan bu düşünceye karşı gerçek şu ki;

“Bu sistem altında seçimler burjuvazi tarafından kontrol edilir; her durumda temel kararların alındığı araç değildir ve gerçekten birincil amacı, sistemi ve egemen sınıfın politikalarını ve eylemlerini meşrulaştırmak, onlara “halk yetkisi” mantosu giydirmek ve halk kitlelerinin siyasi faaliyetlerini yönlendirmek, sınırlamak ve kontrol etmektir.”
(1)

Ve şimdi bu temel gerçeğe ek olarak, faşist Cumhuriyetçi Parti daha da agresif bir şekilde seçimlere hile karıştırıyor. Oyları bastırmak için hareket ediyorlar, bölgelerde daha fazla “seçim bölgelerinin sınırlarını değiştirmeye çalışıyorlar” (oylama bölgelerinin sınırlarını Cumhuriyetçi adayların lehine yeniden çizmek), bu durum bazı eyaletlerde Cumhuriyetçilerin çoğunlukta olduğu eyalet yasama organlarının, Cumhuriyetçiler lehine gitmedikleri takdirde seçim sonuçlarını iptal etmelerinin temelini oluşturuyor. Zaten, daha önce de belirttiğim gibi, bu ülkede seçim sisteminin kurulma şekli, işleri büyük ölçüde çarpıtmıştır, öyle ki, bu sistemin seçim süreçlerinde güya ifade edilse bile aslında seçimler çoğu zaman “halkın iradesini” yansıtmamaktadır. Cumhuriyetçilerin seçimleri manipüle etmek ve kontrol etmek için yaptıkları hamlelerle bu durum daha da geçerli hale gelmektedir.

(Bu ÷lkedeki seçim sisteminin kendine has özellikleri ve çarpıklıklarının daha ayrıntılı ve daha spesifik analizi için bu makalenin sonundaki Ek Nota bakınız.)

Bunun ötesinde, sömürü ve baskıya ve kapitalist sınıfın egemenliğine (aslında diktatörlüğüne) dayanan bu sistemde, halk kitlelerinin gerçek çıkarlarının asla gerçekleştirilemeyeceği daha temel bir gerçeklik vardır. Bu ÷lkede ve dünyanın geniş bir coğrafyasında zenginliği ve gücü bu sömürü ve baskıya dayalıdır. Bu temeller üzerinde kapitalist sınıf, ekonominin ve toplumun tüm büyük kurumlarının kontrolüne hükmeder, polis ve ordu tarafından uygulanan ve mahkemeler tarafından dayatılan siyasi güç ve “meşru” silahlı kuvvet ve şiddet tekeline korur.

Bütün bunlar, Demokratların (ve onları tekrarlayanların) her şeyin seçimlere bağlı olduğu ve Demokratlara oy vermenin nihayetinde olumlu bir değişiklik getirmenin tek yolu olduğu konusundaki ısrarının ne kadar gln olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Gerçekte bu sistem altında seçimlere güvenmek, daha adil bir toplum yaratmak için herhangi bir gerçek çaba açısından bir çıkma ve ölümcül bir tuzaktır.

Faşist Saldırıya Gerçek Cevap... Ve Temel zm

şu anda Demokratlara güvenmek ve onlar tarafından kısıtlanmak yerine, kadınların ocuk yetiştiricilerine indirgenmesini, erkeklerin egemenliğinde ve erkek stnlk bir toplum olmasını reddeden, adil bir toplumda yaşamayı umursayan herkes sokaklara dökülmelidir ve sokaklarda kalmalıdır. Yüksek Mahkeme’nin (ve daha geniş anlamda faşistlerin) temsil ettiği her şeye, bunların öngördükleri korkunç geleceğe karşı, kadınların kürtaj haklarını reddetmelerini önlemeyi amaçlayacak kitlesel, sürekli, büyüyen bir protesto ve isyanla karşı ıkılmalsı gerekmektedir. **Annelik dayatması kadının kleliğidir.**

Kitlesel olarak harekete geçerek -kürtaj hakkının elinden

alınmasına izin vermemek için tutkulu, güçlü bir şekilde kararlıca- Yüksek Mahkeme'nin bu temel hakkı elden almaması için, bu hamleyi geri çekmeye zorlanması konusunda gerçek bir şans var. Ve eğer bu kararlı kitle seferberliği karşısında Mahkemedeki (ve genel olarak toplumda) faşistler halen kürtaşı yasadışı ilan etmeye devam ederlerse, o zaman kürtaşı hakkını destekleyen bu kitlesel seferberlik, halkı bu hak için ve genel olarak daha adil bir toplum için mücadeleyi sürdürmek için daha güçlü bir konuma getirebilecektir.

Esasen, daha adil bir toplum ve dünya yaratmak için şimdi ve daha acil olarak ihtiyaç duyulan şey, tüm bu sistemi devirmek için bir devrimdir. Hem Demokratlar hem de Cumhuriyetçiler, bunun nasıl yapılacağı konusunda aralarında keskin farklılıklar olsa bile, temsil ettikleri ve uygulamak için çalıştıkları şey bütün bu sistemdir. "Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey"de, bu güçlü ülkede bile devrimin neden daha olası hale geldiği nadir bir zaman olduğunu derinlemesine analiz ettim.

Bunun neden böyle olduğunu anlamak çok önemlidir. Bu yalnızca ülke genelinde değil, özellikle yönetici sınıf içinde zaten çok derin ve sürekli derinleşen bölünmelerle ve neden bu yönetici sınıfın nesiller boyunca sahip olduğu "normal şekilde" yönetmeye devam edememesiyle ilgilidir. Kapitalist-emperyalist egemen sınıfın bir kesiminden diğerine "barışçıl bir iktidar transferi" gerçekleştirmek için değil, bu nadir fırsatı değerlendirebilecek strateji ve örgütle devrimci güçlerin nasıl inşa edileceği, sayıları milyonları bulacak ve gerçekten özgürleştirici bir değişim yaratmaya kararlı devrimci bir halkın iktidarı ele geçirmesini sağlamak, bu canavarca sistemi yıkmak ve kökten farklı ve çok daha iyi bir sistem kurmakla ilgilidir. (3)

Artan sayıda insanı uyandırmak için bu devrime halihazırda katılmış olanların kararlı ve bilimsel temelli çalışmalarına acilen ihtiyaç vardır. Halk kitlelerinin düşüncesini, bu sistemin körü körüne "kurallarına göre oynamaktan" ve "sistem

içinde çalışarak” temel değişimi gerçekleştirmeye yönelik beyhude girişimlerle yetinmekten uzaklaştırmak için onları devrimin mümkünlüğü ve ihtiyacı, bu devrimi gerçekleştirmenin araçları ve bu devrimin neyi amaçladığı konusunda bilimsel bir anlayışa kazanmak gerekmektedir.

Kanunsuz Kürtaj Hareketini Durdurmak İçin Birleşebilecek Herkesi Birleştirin!

Tam da bu kritik noktada, kürtaj hakkının alınmasını önlemeye kararlı insanların geniş çaplı, güçlü ve sürekli seferberliğine derin ve acil bir ihtiyaç bulunmaktadır. Devrimin gerekli olduğuna ikna olmuş insanlar ve bu temel kürtaj hakkını savunmak için şimdi “sokaklara çıkmanın” çok önemli olduğuna inananlarla birlikte, aynı zamanda halen oy kullanmanın gerekli olduğuna inananlar da buna dahildir, birleşilebilecek herkesin birleştirilmesi gerekiyor.

Şu anda kürtaj hakkı mücadelesi, daha adil bir toplum için mücadelenin çok önemli bir odak noktası ve fay hattıdır. Kadınların, erkek üstünlüğünü savunan bir toplum tarafından fiilen köleleştirilmiş “hizmetçi” çocuk yetiştiricilerine indirgenip indirgenmeyecekleri, kadınların ve genel olarak halk kitlelerinin tam olarak özgürleşmiş insan olma yetenekleri ve kararlılıkları açısından güçlenip güçlenmeyeceklerini belirlemek için belirleyici bir savaş olacak.

Bob Avakian’dan Ek Not:

ABD’deki seçim sistemiyle, Hillary Clinton’ın Donald Trump’tan üç milyon daha fazla oy aldığı, ancak Trump’ın başkan olduğu 2016’da olduğu gibi, ülke genelindeki halk oyunu kaybeden adaylar halen başkan olarak seçilebilirler. Bunun nedeni, bu ülkedeki başkanlık seçimlerinin halk oylamasıyla değil, seçmenleri 50 farklı eyalet tarafından bu eyaletlerde en çok oyu alan kişi esas alınarak seçilen bir seçim kurulu tarafından yapılmasıdır. Bu durum, bir adayın olduğu -ve özellikle şimdi bir Cumhuriyetçi adayın olduğu- durumlara yol açabilir. Bu aday, çok büyük nüfusa sahip

bazı eyaletlerde (California ve New York gibi) büyük bir farkla kaybederken bile, bazı eyaletlerde nispeten küçük bir çoğunluk kazanırsa, seçim kurulu sayımında üstün olacaktır. Bu kurulumla, seçimler artık genellikle az sayıda “değişken eyalete” inmektedir. Genel halk oylamasını kaybetmesine rağmen, Donald Trump’ın 2016’da neden başkan olarak seçildiği tamamen bununla ilgilidir. (Aynı şey önceki Cumhuriyetçi başkan George W. Bush için de geçerliydi: 2000 başkanlık seçimlerinde halk oylamasını kaybetti, ancak son derece çekişmeli bir süreçle başkan seçildi ve sonunda Yüksek Mahkeme kararıyla “Mahkemedeki muhafazakar” çoğunluk, Florida’da belirleyici olacak oy sayımını durdurdu ve genel “kazanan” olarak Bush’u ilan etti. Eğer başkanlık seçimine halk oylamasıyla karar verilmiş olsaydı, bu durumda alakasız olacak bir Yüksek Mahkeme kararıdır.)

Bu ülkedeki seçim sistemindeki tuhaflıkların ve çarpıklıkların bir başka örneği olarak, ülkenin toplam nüfusunun yüzde 70’ine sahip eyaletlerdeki insanların Senatörlerin sadece yüzde 30’u tarafından “temsil edildiği” gerçeği mevcut. Nüfusun yüzde 30’u Senatörlerin yüzde 70’i tarafından “temsil ediliyor”. (Bu durum nüfusuna bakılmaksızın her eyaletin iki Senatör seçmesinin sonucudur. Örneğin, Wyoming gibi çok küçük bir nüfusa sahip bir eyalet, ülkedeki en büyük nüfusa sahip eyalet olan California ile aynı sayıda Senatör seçiyor)

Temsilciler Meclisi’nin (ve birçok eyalet yasama organının) kontrolü de “seçmen bölgesi kaydırmaları” ve ilgili manipülasyonlardan büyük ölçüde etkilenir. Öyle ki, örneğin bir eyalette başkan (veya vali) için yapılan popüler oylama Demokratlara gidebilir, ancak eyalet yasama organı Cumhuriyetçiler tarafından kontrol edilir. Temsilciler Meclisi’nin kontrolü, bir bütün olarak ülkedeki Kongre bölgelerinin nispeten küçük bir yüzdesindeki oylama ile belirlenir (böylece birçok seçimde, ülke genelinde tüm oyları toplarsanız durum böyle olabilir). , Temsilciler Meclisi adayları için toplam sayı Demokratların lehine olur, ancak Cumhuriyetçiler yine de Temsilciler Meclisi’nde çoğunluğa sahip olacaklar).

2020 başkanlık seçimleriyle ilgili olarak, Trump/Pence rejiminin yeniden seçilmesi yoluyla faşist yönetimin konsolidasyonunda niteliksel bir sıçramayı önlemek için Biden’a oy vermenin doğru ve gerekli olduğu bir tür “tek seferlik istisnanın” olacağını iddia ettiğim doğrudur. “Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey” makalemden daha ayrıntılı olarak açıkladığım gibi:

“2020 başkanlık seçiminde Trump’ı yenmek ve devirmek mümkündü ve faşist yönetimlerinin daha da sağlamlaşmasını önlemek için taktik bir hamle olarak bunun

yapılması önemliydi. Bununla birlikte, bu seçim yenilgisine rağmen, Trump ve destekçileri seçim sonuçlarına ve egemen sınıfların bir kesiminden diğerine “iktidarın barışçıl bir şekilde devredilmesine” karşı iktidarda kalmalarıyla sonuçlanacak bir darbeyi neredeyse başaracaklardı. İşler 2020 seçimlerinde ve hemen sonrasındaki mevcut durumun ötesine geçmiş durumdadır ve hızla ilerlemeye devam ediyor.”

“Ayrıca, bu sistemin seçim sürecinin kendisi, şu anda acilen ihtiyaç duyulan türden bir temel değişime karşı çalışıyor. Diğer şeylerin yanı sıra, “gerçekçi seçimler”, bu sistemin sınırları içinde mümkün olanla sınırlayarak ve insanları olaylara bu sistemin şartlarına göre bakmaya ve yaklaştırmaya koşullandırarak insanların ufkunu daraltmaktadır. Demokratlara oy vermeye devam etmek ve seçim süreci boyunca Cumhuriyetçi-faşistlerin iktidarı ele geçirmesini ve iktidarlarını pekiştirmesini önlemeye çalışmak büyük olasılıkla başarısız olacaktır. Ve daha da temelde, bu gezegendeki milyarlarca insan için ve bir bütün olarak insanlık için korkunç sonuçlarla, şu anda gittikleri feci rotada işlerin devam etmesine katkıda bulunacaktır.”

Yeni Yıl Açıklamamda [Ocak 2021] vurguladığım gibi:

“Trump/Pence rejiminin seçim yenilgisi hem bu rejimin temsil ettiği faşizmin yarattığı yakın tehlike ile ilgili olarak hem de daha temelde insanlığın bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin dinamiklerine bağlı olmanın bir sonucu olarak giderek daha fazla karşılaştığı potansiyel varoluşsal kriz açısından sadece “biraz zaman kazandırmıştır”. Ancak temel anlamıyla, zaman, insanlık için daha iyi bir gelecek için verilen mücadelenin yanında değildir.”

Zaman ve onunla birlikte feci bir sonuca doğru olan mevcut momentum ilerliyor. Halen mevcut olan zaman, özellikle şimdi bu sistem ve onun seçimleri çerçevesinde anlamsız manevralarla heba edilmemelidir. Bu felaketi önleyebilecek ve tüm bunlardan gerçekten olumlu bir şey koparabilecek tek çözüme doğru inşa etmek için bu zaman, gerekli aciliyetle gerçek bir devrim için değerlendirilmelidir.

Referanslar:

1)Demokrasi: Neden Daha İyisini Yapamayalım ki? | Yeni Komünizm (yenikomunizm.com)

2)Bu Cumhuriyet Saçma, Miadı Dolmuş ve Suludur | Yeni Komünizm (yenikomunizm.com)

3)Felaket Bir Şey Ya da Gerçekten Özgürleştirici Bir Şey: Derin Kriz, Derinleşen Bölünmeler, Yaklaşan İç Savaş Olasılığı – Ve Acilen İhtiyaç Duyulan Devrim | Yeni Komünizm (yenikomunizm.com)

Ayrıca bkz: Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa (Tasarı Önerisi) | Yeni Komünizm (yenikomunizm.com)

Komünistler ile LGBTQ ve Yeni Bir Dünya Üzerine Röportaj

Editörün Notu: Aşağıdaki röportaj Ercan Jan Aktaş ile sitemizin yazarlarından Bob Avakian’ın mimarı olduğu yeni komünizmin taraftarı İbrahim Sâlik arasında gerçekleşmiş ve 30 Mayıs 2020 tarihinde Artı Gerçek web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz:

<https://amp.artigercek.com/haberler/komunistler-ile-lgbtq-ve-yeni-bir-dunya-uzerine-roportaj>

Röportajın konusunu oluşturan Devrimci Komünist Parti ABD’nin eşcinsellik üzerine yeni taslak program belgesi için bkz:

<http://yenikomunizm.com/escinsellik-konusunda-yeni-taslak-programindaki-konumumuz-uzerine/>

Son zamanlarda özellikle siyasi tartışmalarda gündeme taşınmasıyla ve tırmanan homofobi ile beraber LGBTI+ toplumsal olarak yeniden ön plana çıktı. Kulak aşinalığımın olduğu ve merakım üzerine önceden birkaç makalelerini de okuduğum yeni komünizm taraftarlarından bu süreçte bir mail aldım. Mail içeriği bir ekten oluşuyordu: *Eşcinsellik Üzerine Yeni Taslak*

Programındaki Konumumuz Üzerine.

Hem komünist bir hareketin LGBTI+ ile ilgili kırk sayfalık bir taslak metninin olması, hem yeni komünizmin köklerinin atıldığı RCP USA'ya (Devrimci Komünist Parti, ABD) yönelik homofobi suçlamalarını bilmem, hem de çevremdeki yeni komünizm taraftarları ile yaptığımız sohbetlerden ötürü mailime gelen dosya ilgimi çekti. Maili ve ekini okudum okumasına fakat aklımda pek çok soru birikti. Hem dosyanın kendisine ilişkin, hem kendilerinin meseleye bakış açısına ilişkin, hem de genel olarak komünizme ilişkin sorulardı bunlar. Kafamdaki soruları yazıya döktüm, daha sonra da önceden tanıdığım yeni komünizm taraftarı İbrahim Sâlik ile bir röportaj gerçekleştirdim. Röportajın sonucunda ortaya böyle bir tablo çıktı.

Ercan Jan Aktaş:

Paylaştığınız metinde “Sosyalist toplum, samimi ilişkilerde karşılıklı olarak saygı, eşitlik ve ortak aşka dayanarak kişisel, ailesel ve cinsel ilişkileri destekleyici olacak ve bunlar için uygun zeminleri oluşturacaktır” diyorsunuz. Bunu biraz daha açmanız mümkün mü?

İbrahim Sâlik:

Sorularınıza cevap vermeden önce iki konuya açıklık kazandırmak isterim. Üzerine röportaj yaptığımız “Eşcinsellik Konusunda Yeni Taslak Programı” Devrimci Komünist Parti ABD'nin bir taslak programıdır. Biz programı Türkçeye çevirerek yenikomünizm.com sitesinde yayınladık. Lakin bu bizim hazırladığımız bir taslak programı değildir, o yüzden size vereceğimiz cevaplar “resmi cevap” niteliği de taşımamakta. Biz sadece taslak programı hakkındaki kendi görüşlerimizi sizinle paylaşacağız. İkinci husus ise, bu Taslak 2001 yılında kaleme alınmıştır. Bu taslakta kullanılan bazı terimleri artık kullanmıyoruz. Ayrıca bu taslağın ele almadığı bazı hususlar var, örneğin queer teori ya da

transeksüelliğin mevcut konjonktür bağlamında değerlendirilmesi. 0 dönemde bu tartışmalar çok derinleşmemiştir. Ama bugün açısında daha fazla yer işgal etmektedir. Adı üzerinde, bu “bitmiş bir çalışma” değil, bir taslaktır. Fakat öte yandan bu taslağın bilimsel yöntem ve yaklaşıma dayalı ana unsurları vardır. Yani bu Taslak, “her tarafa çekilebilecek” türden bir çalışma da değildir.

Sorunuza dönecek olursak, Tabii, aslında taslak metnin bu ifadesini anlayabilmek için şu an günümüzde yaşadığımız kapitalist toplum ilişkilerine bakmamız gerekiyor. Bir taraftan korkunç derecede yüksek sayılarda tecavüz ve taciz vakaları var. Öte taraftan bu sadece buzdağının görünen tarafı, çünkü pek çok vakanın bildirilmediğini, toplumsal bir baskı yaratıldığını, mağdurların sindirildiğini biliyoruz. Bu durum dünyanın dört bir tarafında böyle. Bunun üstüne kadının inanılmaz bir şekilde cinselleştirilmesi fenomeniyle karşı karşıyayız. Porno endüstrisinden, sıra dışı bir şekilde yemek reklamlarına, reklam panolarına, magazine, yazılı basından, çeşitli aplikasyonlardan (hemen kayıt ol ve hayalini kurduğun ‘nextdoor’ kızı veya oğlanı kap!) ve maruz kaldığımız tüm ekranlarda bu durum böyle. Bir taraftan toplumun eşcinsellere ve trans bireylere karşı bakış açısı da farklı bir biçimde şekillenmiyor aslında. Yaratılan kimlikler ve roller var. Bu bir bütün olarak medya ve kültür endüstrisinde kendini hissettiriyor. Tam da bu noktada Marx’ın *Komünist Manifesto*’da vurguladığı gibi kapitalizmin insanlar arasındaki bütün ilişkileri nakite çevirdiğini görmemiz gerekiyor. Evet, gelinen şu aşamada Marx’ın ifadesi yalnızca doğrulanmakla kalmadı, bütün bir işleyişi anlamının da olmazsa olmaz ilkesine dönüştü. Yani işte tam da bu noktada sorunun devamına geliyoruz, biz tam da sorunun içindeki alıntıda belirttiğiniz gibi insanlar arasındaki katı ilişkilerin nakde dönüşmediği, tahakkümün ve baskının olmadığı, insanların metalaştırılmadığı, değersizleştirilmedikleri; eşitliğe, saygıya ve tabii ki ortak aşka dayanan bir toplum tahayyül ediyor ve arzuluyoruz. Bu noktada eklemekte fayda var, verili

ekonomik ilişkiler içerisinde ve mevcut üstyapı ile böyle bir toplum hayalden öteye geçemez dolayısıyla, arzuladığımız şekliyle bu ilişkilerin gerçekleşebilmesi için bütün bu ekonomik ilişkilerle beraber, üstyapının da kökten değişmesi gerekiyor.

EJA: “Devrimci proletarya, gerici güçlerin eşcinselliğe karşı saldırılarına sert bir şekilde karşı çıkar” diyorsunuz, günümüz için “devrimci proletarya” sınıfına kimleri dahil ediyorsunuz? 21. yüzyılda çok daha başkalaşan bir çalışma hayatı var. Hatta çalışma alanları ve de çalışanların hayatlarına bakıldığında “zincirlerinden başka kaybedecek şeyi olmayan” proletaryanın artık kaybedecek çok şeyi var. Buna katılıyor musunuz? Katılmıyorsanız nasıl bir açılım öngörüyorsunuz proletarya sınıfına dair.

İS: Şimdi burada aslında yoğunlaşmış bir şekilde birden fazla soru mevcut. Hani diyorlar ya ‘‘Hangi proletarya?’’ ben de aynı şekilde hangi proletarya diye soruyorum. Bir taraftan evet sizin bahsettiğiniz bu fenomeni Lenin görmüştü, bu durumu kısaca açıklamak gerekirse Lenin kapitalizmin emperyalizme dönüşmesiyle birlikte, onun ifadesiyle, işçi sınıfının sömürgelerdeki yağmalardan payını alan belirli bir kısmı burjuvalaşmıştı. Lakin bu durum o dönemler Batı ülkelerindeki proletarya için geçerli bir meseleydi, bununla birlikte kapitalizmin emperyalizm aşamasıyla birlikte bir dünya sistemi ve dünya ekonomisi olarak kendi dayattığını görüyoruz. Bugün Batı’daki aristokratlaşmış işçi sınıfı ve genel olarak dünya ekonomisi, büyük ölçüde Üçüncü Dünya dediğimiz ülkelerdeki ter atölyelerine ve bunların korkunç sömürülerine muhtaç durumdadır. Emperyalizm bir dünya sistemi ve bu dünya sistemi içerisinde yeni güçler yer alıyor. Emperyalist üretim ilişkilerinin sonucunda üretim araçlarının geliştiği ülkeler mevcut. Batılı emperyalist ülkelerde olduğu biçimiyle de olmasa da, buralarda da işçi sınıfının bir kısmının aristokratlaştığı görülmektedir. Fakat tüm bu “aristokratlaşma” ve görece “refah” durumu, bu toplumun temel

çelişkisi üzerine kuruludur; toplumsallaşmış emek ile onun şahsi temellükü.

Örneğin Fransa'nın %30'u orta sınıftan oluşmaktadır. Bu çok büyük bir rakam. Yine Avrupa'da lojistik işi devamlı yükselmekte olan bir sektör ama üretim gün be gün düşmekte. Peki bu nasıl oluyor? Üretim olmadan bu kadar kullanım aracı nasıl pazarda dağıtılabiliyor? Bu az önce söylediğimiz meseleyle alakalı bir durum, emperyalizm bir dünya sistemidir ve dünya çapında işlemektedir. Biz ucuz ve kaliteli Kolombiya kahvesi içelim diye 12-13 yaşındaki çocuklar her gün 14-15 saat boyunca çalıştırılıyor.

Proletaryanın ne olduğu meselesine dönelim. Proletaryayı şöyle tanımlayabiliriz: Yaşamak için emek gücünden başka satacak hiçbir şeyi olmayan, esasen günü kurtarmak durumunda kalan mülksüz bir sınıf. Realiteye bakalım, bugün dünyada milyarlarca insanın durumu tam da böyledir! Burada önemli iki husus daha var; birincisi az önce vurguladığımız kapitalizmin temel çelişkisi; toplumsallaşmış emek ile bunun şahsi gaspı. Bu temel çelişkinin iki hareket biçimi bulunmakta; emek-sermaye çatışması ve tek tek müteşebbislerle bu müteşebbislerin kendi arasındaki anarşik örgütlenme biçimi. Marx buna üretimin anarşisi de diyordu. Şimdi burada temel bir gerçek var. Tek tek firmalar, kendi girdi çıktılarını, maliyet giderini, kar oranlarını yoğun bir şekilde hesaplar ama bunu dünya çapında bütün firmalarla birlikte yapamazlar. Yani her sermaye kendi içine dönerek hesaplama yapar. Ve tüm bu sermaye grupları pazarda birbirleriyle değer yasası tarafından birleştirilirler. Yani bir kilo şekere bir uçak alamazsın, birbirine denk gelecek toplumsal emek zamanı temsi eden paranın ödenmesi gerekir. Ve tüm bu müteşebbisler birbirleriyle değer yasasıyla bağlıyken bile, sermayenin büyümeye yönelik çabasından ötürü -büyü ya da öl- kıyasıya bir rekabet halindedirler. Marx "bu düzene anarşi hakimdir" der.

Şimdi neden bu kadar ekonomi politik? Çünkü proletarya toplumsal bir kategoridir ve toplumsal yasaları bilmeden

“proletarya kaldı mı?” diye soramayız. Diğer bir yanı ise, bugün kapitalist toplumun temel çelişkisine bağlı olarak - toplumsallaşmış emek ile şahsi temellük- dünyada birçok toplumsal fay hattı ortaya çıkmakta. Örneğin çevre sorununa bir bakalım! Kapitalistler açısından doğa hiçbir zaman girdisel ya da çıktısal bir “rakam” değildir. Bu durum doğayı talan etmektedir. Bir düşünün, dünya 2 derece daha ısınsa, gezegenimizdeki türlerin çoğu ölecek ve belki de insanlık türünün geleceği dahi olamayacak.

Şimdi bu durum toplumsal bir fay hattıdır ve kapitalist toplumun temel çelişkisinin ürünüdür. Onlar dünya çapında üretmek ve diğerleriyle rekabet edebilmek için ucuza üretmek zorunda kalırlar. Eğer böyle yapamazlarsa, “yarıştan elenirler”. Bu durumda onları ucuz enerjiye -ki bunlar fosil enerjidir- iter ve bundan ötürü karbon salınımında her yıl yeni rekorlar kırılır. Tekrar ettiğimi biliyorum, fakat doğru şekilde anlaşılması açısından altını çizmek istiyorum. İklim krizi kapitalizmin temel çelişkisine -toplumsallaşmış emek ve şahsi temellüğe- bağlı bir şekilde patlak vermektedir. Bu temel çelişkinin ortaya çıkardığı iklim krizi gibi yeni toplumsal sorunları ancak dünya çapında bir proleter (yani komünist) devrim yaparak çözebiliriz. O yüzden tüm bu toplumsal fay hatları proleter (yani komünist) devrimin özneleridirler. Ve evet, nasıl ki bir sınıf olarak proletarya dünya çapında sömürüden kurtulmak için tüm baskıcı ve sömürücü ilişkileri ortadan kaldırmaya mecbursa, çevrenin talanından ve tahribatından rahatsızlık duyan, bundan olumsuz etkilenen herkesin dünya çapında baskıcı ve sömürücü ilişkileri ortadan kaldırması gerekir. Bunlar proleter (yani komünist) devrimin yeni kitleleridirler.

Öte yandan yine “yeni komünizm” ile çözümlenen çelişkilerden bir tanesi, sizin sorunuzla da bağlantılı gördüğüm proletaryanın şeyleştirilmesi fenomenidir. **Proletaryanın şeyleştirilmesi** dediğimiz zaman, komünizme geçiş için dünya proleter devrimine tekabül eden tüm dünya görüşünün hepsinin -

herhangi bir özgül vakitte veya ülkede- proletaryayı oluşturan tek tek özgül kişilerde vücut bulup nesnelleştiği düşüncesini ifade eder. Bu durum proleterleri, diyelim ki beyazların egemen olduğu ABD’de ‘‘beyaz olmayan’’ bireyleri komünizmin bir çeşit ‘‘ideal bedenleri’’ haline getirmek anlamına gelebilir. Aynı şekilde, kadınlar da özgürleştirici hedef ve ilkelerin vücut bulduğu varlıklar olarak şekleştirilmiş olabilirler.

Yeni komünizmin işaret ettiği temel bileşenlerinden bir tanesi komünist hareketin işçi hareketinden ayrılmasıdır. Marksizmin ilk evrelerinde devrimin ana temelinin üretim ilişkilerinin belkemiğini oluşturan işçi sınıfı tanımlanıyordu. Burada bu kapsamlı meselenin tarihsel olarak aşamalarını irdelemeye vaktimiz olmasa da ana hatları ile şunu belirtmekte fayda var; evet ücretli işçi sınıfı her ne kadar devrimin önemli bir parçasıysa da, sendikal dinamikler veya büyük ölçekli üretimde yer alan işçiler devrimin itici gücü ya da ana mücadele gücü değildir. Yeni komünizmde proleter bir devrim dediğimiz zaman burada bir tür ‘‘işçi hareketinden’’ ‘‘işçicilikten’’ değil, kapitalist düzeni devirerek son tahlilde komünist bir dünyaya ilerleyecek ve bir sınıf olarak kendi varlığını ortadan kaldırırken tüm insanlığı özgürleştirecek olan bir sınıftan bahsediyoruz.

EJA: ‘‘Aynı zamanda, aynı cinsiyetten bireylerin mevcut ilişkilerinin, şu an egemen olan, aile ve cinsel ilişkilerin hakim ideolojisi olan ve kadınları baskı altına alan ‘‘erkek egemenliğinin’’ sınırlarına hapsedildiğini ve bunun dışında varolmadığını anlamak da oldukça önemlidir. Pek çok farklı şekilde burjuva toplumlarında eril bir gey kültürünü karakterize eden genel görünüm, aslında erkek hakkı dışında kalan bir görünüm değildir. Hatta bu ilişkilerin belli elementleri de ‘‘erkek hakkının’’ yoğunlaşmış ifadelerini içinde barındırır. Lezbiyenlik, sınıflı toplumlarda kadınların baskı altında tutulmasına karşı farklı anlamlarda bir cevap niteliği taşısa dahi, tek başına bu baskı sorununa kökten bir

özüm getiremez.” Eşcinsellik konusunda “özeleştir” mahiyetini taşıyan bir metinde “burjuva toplumunda da eril bir gey kültürü” ve “lezbiyenlik, sınıflı toplumlarda kadınların baskı altında tutulmasına karşı farklı anlamlarda bir cevap niteliği taşısa dahi, tek başına bu baskı sorununa bir çözüm getiremez” derken daha başından gene kendinize teorik bir kalıp/duvar örmüş olmuyor musunuz?

İS: Öncelikle şunu belirtmekte fayda görüyorum teorik bir kalıp/duvar örmek ve teori üretmek -çünkü bu yöntem ve yaklaşım meselesidir- arasında ben ciddi farklar görüyorum. Teori bilimin işidir, bir diğer tarafta biz bir fenomeni incelerken aynı zamanda soyutlama yapıyoruz, belirleyici unsuru bulmaya ve çelişkileri çözümlemeye çalışıyoruz. Yani aslında soru şu olmalı, teorik bir kalıp örmekten ziyade şeyler realiteye nasıl tekabül ediyor? Sorunuz içerisinde alıntılıdığınız kısma yönelmek gerekirse burada bir başka problemle karşılaşyoruz. LGBTQ+ hareketinin her bir kanadını kendiliğinden özgürleştirici görebilir miyiz? Yani LGBTQ+’nın bir mensubu olmak veya hareketinin bir parçası olmak kendinden özgürleştirici midir? Eğer öyleyse, Milo Yiannopoulos gibi eşcinsel ama bir o kadar da faşist bir kişi nerede konuşlanacak, peki ya Caitlyn Jenner veya Ana Brnabic gibi siyasi bir figürü nerede konuşlandırmak gerekiyor? Buna benzer bir polemiki Lenin -komünist hareketin raflardan indirmeye pek de tenezzül etmediği *Ne Yapmalı?* kitabında- işçi sınıfı için yürütmüştü. Ne demek istediğimi biraz daha açayım. Yine başka bir örnek olarak bugün İngiltere, Kanada’nın muhafazakar partilerinin, Torylerin LGBT kanatları var. Trump’ın LGBT destekçileri var. Çok uzağa gitmeye gerek yok. Türkiye’de uzun bir süre medyanın gündemini tutan bir AK LGBT fenomeni olmuştu. Bu kadar eril bir siyasi dili olan, gerici fikirleri olan bu siyasi oluşumları destekleyen LGBT hareketlerini nereye yerleştirmeliyiz? İşte ben tam da bu noktada bu duvar örme konseptine karşı çıkıyorum, aksine burada bu fenomenlere de yer veren bir anlayış var.

EJA: Her ne kadar “eşcinselliği komünist bir toplum içinde düşünememiştik” söylemine dair bir özeleştirici içerse de, metinde komünizme yine de bir toplumsal mühendislik misyonu yükleniyor, günümüzde de bu devam ediyor, elbette bütün komünist yapı/grup ve de partilerde. Geçmişte SSCB, Çin, Küba gibi “toplumsal mühendislik” örneklerinin büyük tahribatları hala devam ederken nasıl bir toplumsal mühendislik çalışması öngörüyorsunuz?

İS: Şunu belirtmek gerekiyor. ‘‘Çin, Küba, SSCB gibi’’ ifadesi, bir nevi Mao Zedong’un “ikiyi bir etme” lafını andırıyor. Bunlar bambaşka deneyimlerdi. Küba, anti-Amerikan bir ülke konumundaydı ama kesinlikle sosyalist bir devrim yapmamıştı, yapmadığı gibi komünizme de yönelmemiş, 1950’lerden sonra sosyal-emperyalist bir ülke olan SSCB’nin operasyonel gerici bir gücüne dönüşmüştü. Öbür tarafta 1917-1953 yılları arasında SSCB ve 1949-1976 yılları arasında Çin Halk Cumhuriyeti gerçekten de sosyalist bir devrimi temsil ediyorlardı. Tarihçi Arno Mayer’ın deyişiyle Stalin’in ‘‘ritüelleştirilmiş şeytanlaştırılması’’, Çin’de ki verilerin tahrifine girmek dahi istemiyorum. Komünizmin Kara Kitabı gibi, 1976’dan sonra Çin ile ilgili basılan kitaplar gibi gerçekten profesyonel bir tarih bilimcisinin yüzlerine bakmayacağı kitaplarında yardımıyla, başlayan hummalı bir çalışma var. Ben burada konuyu uzatmamak adına okuru Raymond Lotta’nın ‘‘Bildiğinizi Düşündüğünüz Şeyi Bilmiyorsunuz: Komünist Devrim ve Kurtuluşa Giden Gerçek Yol: Tarihi ve Geleceğimiz’’ adlı çalışmasını okumalarını önerebilirim. Bir kere bu meselenin iç bağıntısı kavranırsa düşünceler alanındaki bu ‘‘tahribat’’ gibi sözlerin kullanılmayacağı kanısındayım.

Enteresan olan bir nokta da resmi ideoloji, resmi tarih gibi alanların sert eleştirisini yapan, tarihin egemenlerin eğip büktüğü, manipüle ettikleri bir anlayış olarak gören pek çok ilerici kimse, söz konusu komünizm olduğunda böyle düşünmez. A priori doğruları vardır. Sorunun diğer kısmına geçiyorum, ben

yine buradaki toplumsal mühendislik ifadesini reddediyorum. Komünizm bir toplum bilimidir. Toplumların nasıl doğduğunu, nasıl geliştiğini, gelişimin altında yatan ekonomik ilişkileri, üstyapıda nasıl ifadesini bulduğunu, altyapı ile üstyapı arasındaki bağı ve aynı zamanda göreceli otonomisini ve tüm bunların nasıl sınıfsız, baskısız ve sömürsüz bir topluma götürülebileceğini -evet bu teleolojik bir tarzda kaçınılmaz değildir-, tarihin eğilim yasalarına -Tanrıvari metafizik yasa değil, eğilim yasalarına- ilişkin bilimsel bir yöntem ve yaklaşım belirler. Her bilimde olduğu gibi, komünizm de şeyleri devamlı olarak sorgular, testten geçirir ve realiteye tekabül ettiği sürece devam ettirir. Mesela komünistlerin bilimin nazarından kaçan hiçbir ilkesi yoktur. Mesela kadına yönelik baskıya temelden karşıyız. Ama bu a priori, Deus Ex Machina bir ilke değildir. Zira patriyarka dünya çapında ortadan kalktığı zaman böyle bir ilke de sönmünecektir.

Buradan şuraya gelmek istiyorum, nasıl ki söz konusu yer çekimi kanunları olduğunda “öküzün boynuzu” diye üföremeyeceksek, söz konusu toplumsal meseleler olduğunda da “herkes istediğini yapsın” doğru bir yaklaşım değildir! Hindistan’ın bazı yerlerinde, bir kadına tecavüz edildiği zaman, tecavüze uğrayan kadının aşireti, karşı aşiretten kadına tecavüz ederek “ne yaşadığımızı anlasınlar” diyen “kanunları” izlerler. Toplumsal sorunlarda, hislerin, öfkelerin, yaşanan olumlu ya da olumsuz tecrübelerin yeri yoktur demiyorum, fakat BU TEMELDE hareket edemeyiz. Bu gereksiz acıları bir daha yaşamamak için, tüm hislerin, öfkelerin vb. bilimsel bir yöntem ve yaklaşıma ihtiyacı var. Ve bu bir bilim olarak komünizmdir, “üstün akıl” değil.

Yeni komünizm ile bizler, **“sağlam bir çekirdeği ve bu temelde bir hayli esnekliği”** savunuyoruz. Yani hayatın her alanında muhalefetin rolünü çok önemli görüyor ve toplumsal bir mayalanmadan yana olduğumuzu belirtiyoruz, kitlelerin, dünyanın gerçek ilişkileri mekanik yöntemlerle çözüme ulaştırılamaz. Ancak burada bir başka sorun var. Söylediğiniz

şey esas olarak ‘‘Aydınlanmanın devamı olarak Marksizm’’ gibi bir anlayışa dayanıyor, hakikati reddeden bunun yerine anlatılar yerleştirilen bir anlayıştan bahsediyoruz. Ben burada başka bir soruyla bu konuyu kapatmak istiyorum. Eğer hakikat bir dayatmaysa ve bu ‘‘toplumsal bir mühendislik’’ ise ve herkesin kendi anlatısı varsa, hangi anlatının doğru olduğuna ya da daha doğrusu hangi anlatının muktedir olduğuna kim karar verecek? Siyasal İslamcılarının anlatısı (mesela buna iyi bir örnek Diyanet’in homofobik hutbesidir) ezilenlerin ‘‘anlatısıyla’’ karşı karşıya geldiği noktada güçlü olanın anlatısı haklı mı olacak?

EJA: “Cinselliğin biyolojisi”, “cinselliğin arka tarihi”, “ABD Toplumunda Modern Gey ve Lezbiyen Kültürü” bağlamında bir tartışma içinde olmak ‘eşcinselliğe dair “normal” olanı arama anlayışı’ gibi bir hissiyatın oluşmasına da neden oluyor. Bir siyasi partinin bu kapsamda cinsellik, eşcinsellik ilişkileri analizi içinde olmasını nasıl değerlendiriyorsunuz. En nihayetinde feminist kadın tarihi, LGBTİ+ ların kendi yaşanmışlık deneyimleri ve de teorilerine dair oldukça kapsamlı kaynaklar mevcuttur. Oralardan yeterince kaynak edindiğinizi düşünüyor musunuz?

İS: Burada şöyle bir durum var, bugün toplumun kaygıları, bizlerin toplumsal fay hatları dediğimiz noktalarda keskinleşiyor. Bizim bunların içerisinde olmamız şart ama bunun her zaman bir çizgiyi takiben olması gerekiyor. Herkesin kendi anlatıları için savaşım verdiği bir kesişimselci perspektif ile değil. Taslak metnin çıkış tarihi göz önünde bulundurulursa kullanılan kaynakların çeşitliliği de pek çok şey ifade edecektir. Homofobiye ilişkin tarihsel çalışmalardan, antropoloji, evrim bilimine dair pek çok kaynak kullanılıyor. Aynı zamanda taslak metnin ortaya çıkışında da çeşitli aktivistlerin haklı eleştirileri de var tabi. Şimdi bir diğer taraftan burada yürütülen tartışmaların amacı bir ‘‘normali’’ tanımlamaktan ziyade fenomenlere bilimsel yöntem ve yaklaşım ile yaklaşmak. Tarihte de, bugün de bunun

yapılmadığı zamanlar olan şeyler hazin trajedilerdir. Biyodeterminizm mesela çok tehlikeli bir durum. Olayı bir gen, hormon, beynin bilmem herhangi bir kısmına bağlayan endişe verici bir tutum. Hatırlatmakta fayda var, bunu Naziler de yapmıştı! Bunun farklı versiyonları var biliyorsunuz. Eşcinselliği çeşitli psikolojik nedenlere bağlamak, ailevi ilişkileri ön plana çıkartmak, işin suyu çıktığı zaman hastalık diyen de oluyor, ahlak eksikliği de... Bunun iyi anlaşılması lazım, meselenin böyle yorumlanmasının son derece sağlıklı ve zarar verici olduğunun vurgulanması lazım. Zaten taslak metin olayların bu şekilde yorumlanamayacağını vurgulamak istiyor, metnin kaygısı bu ve bu yüzden meselenin bütün farklı boyutları inceleniyor.

EJA: “Burjuva toplumunda kadınlar ve erkekler arasındaki cinsel ve samimi ilişkiler büyük ölçüde erkek egemen ideolojinin ve ‘erkek haklarının’ yansımasıdır ve bunlar tarafından domine edilmektedir” ifadenize katılıyorum. Ancak öngördüğünüz sosyalist toplumu teorize eden gene bir erkek aklı değil midir? Şöyle bir okuma yaptığımda Yeni Komünizm’e gelen en büyük eleştiride Bob Avakian eksenindeki “şef”, “erkek önderlik” eleştirileridir. Öngördüğünüz sosyalist hayat içinde kadınların ve de eşcinsellerin neyi nasıl “özgür” yaşayacaklarını gene bir “erkek ekli” teorize etmiyor mu?

İS: Bu konuya değinmenize sevindim. Madem söz Bob Avakian’dan açıldı, ben ondan bir alıntı yapmayı uygun görüyorum. *BASICS* adlı eserinde şöyle diyor kendisi: ‘‘Birisi şu soruyu sormuştu: beyaz bir erkek olarak gerçekten de devrime önderlik etmeyi düşünmüş müydünüz? Doğrusu, beyaz bir erkek olarak düşünmedim- fakat bir komünist olarak öncü bir rol oynayabileceğimi düşünmüştüm.’’ (Şimdi soru şu, siz bir doktora gittiğinizde onun “erkek” mi ya da “Fransız” mı olduğuna mı bakarsınız yoksa, sizdeki hastalığın semptomlarına karşı nasıl bir metot izlediğine, hastalığı nasıl anladığına ve ona nasıl müdahale ettiğine mi bakarsınız? Eğer toplumda “doğru olanın hangi kesimden geldiğine göre”

değerlendiriyorsanız, hiçbir zaman realiteyi kavrayamazsınız. Hatırlarsanız, Erdoğan “düşünmezsen Kürt sorunu yoktur” demişti. Bu bir çeşit insan “düşüncesinin realiteyi belirlediğine dair” görüştür. Ve eğer eşcinsellerin “hakikate ulaşmak için avantajlı olduğunu” düşünüyorsanız, bu konuda yanılıyorsunuz. Çünkü birçok eşcinsel, bu toplumun işleyişinden ve ahlak ve ideolojik yapısından ötürü kendi eşcinselliğini bile kabul etmemekte. Bilim, şeylere nereden, hangi cinsten, hangi ulustan ve hangi sınıftan geldiğine bakmaz, onun realiteye tekabül edip etmemesine bakar. Eğer biz kendi “argümanlarımız” için -eşcinsellere dair hakikatleri “doğal hislerinden ötürü” eşcinseller bilir tarzında- hep bir “doğallık” durumu ararsak, o zaman İslamcı faşistlerin “doğallıkları” ne olacak?)

Ben burada yoğun ve bir hayli önemli bir ifadenin olduğunu söyleyebilirim. Komünist olmak demek bir noktada bütün bu baskı ve sömürü ilişkilerine karşı çıkmak anlamı da taşıyor. Burada Marx’ın *Fransa’da Sınıf Savaşları* eserinde ilk kez kullandığı “4 Bütünler” kavramını vurgulamak gerekiyor. Yani tüm sınıf ayrımlarına, bu ayrımların dayandığı tüm üretim ilişkilerine, bu üretim ilişkilerine tekabül eden toplumsal ilişkilere ve bu toplumsal ilişkilere tekabül eden tüm fikirlerin ortadan kaldırılması noktası bu komünist devrimin nihai amacı diyebiliriz. Dolayısıyla sosyalist bir toplumda ve tabii ki geleceğin komünist toplumunda -biraz provakatif olacağım- toplumu değiştirmek için çabalayacak ve toplum yönetiminde öne çıkacak bireylerin LGBTQ, heteroseksüel, fiziksel açıdan dezavantajlı, siyahi veya Eskimo olmasının gerçekten hiçbir öneminin olmayacağı, bunu önemli hale getiren koşulların devamlı olarak dönüştürüleceğini anlamamız gerekiyor. Bu ilişki biçimleri geleceğe ertelenen bir proje değil elbette ki, nitekim yeni komünizm taraftarları arasındaki kavrayış ve yaklaşımlar devamlı olarak bu süzgeçlerden geçiriliyor.

Dolayısıyla yeniden sorunuza geri dönmek gerekirse, Bob

Avakian'ın ten renginin, dilinin, cinsel yöneliminin, sınıfsal arka planının vb. bir önemi bulunmamaktadır. Burada Bob Avakian'ın geliştirmiş olduğu bilimin, bu doğrultuda izlenen siyasi çizginin, kendisinin önderlik sanatının ve insanlığın ve gezegenin geleceği adına almış olduğu ciddi sorumluluğun büyük bir önemi vardır ve bunun doğru şekilde anlaşılması gerekmektedir. Örneğin ben Einstein deyince habire aynı gömleği giyen beyaz saçlı Yahudi bir Almandan ziyade, yepyeni bilimsel bir paradigmanın filizlenmesine vesile olan genel ve özel görelilik gibi çığır açan kuramları insanlığın hizmetine sunmuş birini görürüm. Bilim ve düşünce dünyasında önce çıkan ve insanlığın ufkunu ilerletmiş kişilere bu şekilde yaklaşılması doğrudur.

EJA: LGBTQ bireylerin uğruna savaştıkları hak ve özgürlükler çerçevesini nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizce bu hak ve özgürlükler içinde yaşadığımız meta üreten mevcut emperyalist-kapitalist sistemi konsolide ediyor mu? Burada çelişkili bir durum var mı?

İS: Burada çok çelişkili bir durum var. Bir yandan evet, bunu daha önce de kendi yazılarımda vurgulamıştım. Öncelikle, burada çok zor mücadeleler altında kazanılan bu haklar çok kolay bir şekilde geri alınabiliyor, buna daha sonra değineceğim. Bir diğer taraftan bu hak ve reformların hapsoldükleri bir çerçeve var. Ve maalesef son kertede buna mahkumlar. Verili üretim tarzını ve bu temeldeki mevcut toplumsal ilişkileri kökten değiştirmek için ve elbette üstyapıda tutarlı bir ideolojik mücadele verilmeksizin bu meseleyi çözümleyebilmemiz imkansız. Ancak burada gözden çıkartılmaması gereken bir mesele var, o da bu mücadelelerin sonuna kadar meşru olmaları durumudur. Ben bunu kısaca Lenin'in boşanmayla ilgili söylediklerine benzetiyorum, **''Boşanma hakkının olması herkesin boşanacağı anlamına gelmez ama boşanma hakkının olmaması kadının köleliği anlamına gelir.''** Bu çok doğru. Nitekim bizler de bu meşru talepleri destekliyoruz. Fakat bununla birlikte hem bunların son

tahlilde verili ilişkilerin içerisine hapsolacaklarını söylüyoruz, hem de mülkiyet ve tabi kılma ilişkilerini eleştiriyoruz.

EJA: “Cinsel pratikler gelecekte neye benzeyecek ve eşcinsellik sosyalizm ve komünizm süresince var olmaya devam edecek mi? “Böyle bir sorunun peşinde olmak “hetero aklının” bu metinde bile ne kadar güçlü durduğunu sizce izah etmiyor mu?

İS: Bense bunu uzun süreli bir araştırmamanın sonucunda sorulan çok samimi bir soru, hatta belki de queer bir topluma göz kırpması olarak görüyorum. Röportajımızın başka bir bölümünde de değindiğim üzere son tahlilde verdiğimiz mücadele “4 Bütünleri” kapsıyor. Yani bütün baskı ve sömür ilişkilerinin bittiği bir topluma dair neyi tahayyül edebiliriz? Mevcut koşullarda erkek hakkının işlediği cinsel pratikler sömürsüz ve toplumsal cinsiyet rollerinin ortadan kalkacağı bir dünyada nasıl bir hal alacak? Sorulan sorular bunlar ve sorulmaları da gerekiyor. Eğer bu hetero aklın bir sorusuysa eşcinsel akıl bu soruyu nasıl sorardı ya da daha doğrusu sorar mıydı? Amiyane bir tabirle, şeyleri olduğu gibi bırakmalı mıyız? Yani herkesin anlatısı objektif olarak doğru mudur? Sanırım bir kez daha bu sorulara geri dönmüş bulunuyoruz.

EJA: Belgede trans bireylerin durumuna çok genel olarak değinilmiş. Komünistler trans bireylerin toplumu yönetmek de dahil kendini her şekilde ifade etme hakkını, ayrıca cinsiyet değiştirme taleplerini destekleyecekler mi? Veya daha spesifik olarak sormak gerekirse, sosyalist bir toplumda cinsiyet değiştirme uygulaması talep eden herkese anayasal bir hak olarak ücretsiz şekilde bu sağlanacak mı?

İS: Evet bu doğru bir tespit, belge içerisinde bir paragrafta değinilen bir mesele, bu önemini eksiltmiyor tabii ki. Ben açıkçası dosyanın yazılmış bulunduğu tarihin bunda etkisi olduğunu düşünüyorum, bu mesele ve belgenin yayımlanmasından sonra tartışmaya açılan ya da toplumsal olarak daha da

görünürlük kazanan tüm meseleler için geçerli bu durum.

Bir yeni komünizm taraftarı olarak burada sorduğunuz tüm sorulara vereceğim cevap ise doğrudan “evet” olacaktır. Bu mesele bizim bütünlüklü olarak toplumsal fay hatlarını ele aldığımız bir formülasyonda **5 DURDUR!** içinde de ifadesini bulur. Bu beş maddeden bir tanesi: “Ataerkil ayrımcılık, insandışılaştırma, cinsel yönelime ve cinsiyete dayalı her türlü baskıyı durdurun!” şeklinde formüle edilir. Şimdi bu önemli bir mesele, biz toplumda cinsiyete ve cinsel yönelime dayalı tüm baskılara karşı mücadele vereceğiz ve bu baskıların radikal bir şekilde dönüştürülmesi için mücadele edeceğiz. Belgede parti içi bir tutumdan bahsedilirken, Bob Avakian tarafından yazılan ve devrimden sonra yeni bir toplumun nasıl işleyeceğini somut olarak gözümüzde canlandırmamıza yardımcı olan *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa* tasarı önerisinde bu meseleye dair de belirli bir bakış açısı vardır. İnsanların kendilerini, cinsel yönelimlerini ifade edebilmeleri noktasında bir engelle, aşağılamayla karşılaşmamaları gibi. Ve yine insanların bu konudaki taleplerini dikkate almak da mücadelesini verdiğimiz toplumun radikal bir şekilde dönüştürülmesinin bir parçasıdır.

EJA: ‘Kimlik politikaları’ alt başlığında: “...” kimlik grubunun” kısa zamanlı koalisyonlarla hareket ederken her zaman diğerlerinden önce kendi isteklerini ön planda tutmasıdır. Bunun aksine proletarya, ortak düşmanı görür ve bütün bu baskının sebebinin ortak kaynağını ve asıl çözümünü, proletarya ve onun öncü partisi tarafından önderlik edilen, sonuna kadar götürülmüş ve tarihin bu devrinde bütün insanlığın temel isteklerini temsil edecek olan gerçek bir devrimde görür.” Geleneksel olarak solun “kimlik siyaseti”ne bir alerjisi var. Sizin programda da bu devam ediyor. Buna dair neler söylemek istersiniz?

İS: Bu soruda değinmeden edemeyeceğim belirli noktalar var. Geleneksel olarak sol dediğimiz zaman bir hayli geniş bir spektrumdan bahsediyoruz. Bana kalırsa şu an günümüz “sol”

hareketlerinin kimlik politikasıyla pek de bir sorunları yok. Aksine, bu meseleye gayet kesişimselci bir şekilde dahil oluyorlar! Bununla ne demek istiyorum?

Burada bahsedilen kesişimselcilik kavramı, Revolution gazetesi yazarı Nayi Duniya'nın da dediği gibi bir anlamda bir **"bakış açısı epistemolojisi"**dir. Dünyayı olduğu haliyle bırakarak baskının çeşitli biçimleri arasında bir sıralama yapma ve bunları karara bağlamak için bir çerçeve oluşturulmasıdır. Bu durum açık bir şekilde bu baskıların altındaki itici güçleri ve temel dinamikleri analiz etmekten uzak kalır. Bununla beraber kendi çizdikleri çerçeve ne yazık ki sistemik ilişkileri analiz etmekten yoksun olduğu için, dünya çapında ter atölyelerinde sömürülen kitleler de dahil olmak üzere pek çok başka baskıya maruz kitleler bu çerçeveye giremezler. Yine aynı şekilde kesişimsel bir kimlik olarak yaklaşıldığı takdirde sınıf kavramı da kapitalist-emperyalist sistemin anlaşılmasına başlanması gibi bir anlama da gelmez. Bir kez daha belirtmekte fayda var, bilimsel bir yaklaşım olmadan bütün bu direniş ve mücadeleler bunların kaynağı olan sisteme tekrar yönlenirler. Şimdi buna açıklık getirdiğimize göre şunu tekrar söyleyebilirim, sizin düşündüğünüzün aksine **"sol"** bu meseleyle gayet ilgilidir ama demin de tanıdığını yaptığım kesişimselci bir şekilde! Dolayısıyla alerjik bir durumumuz yok, nitekim bağışıklık sistemimizde bir problem yok! Ancak şunu söylemekte fayda var, bundan bir önceki sorunuza verdiğim cevapta **5 DURDUR!** formülasyonundan bahsetmiştim. Şimdi burada önemli bir mesele var çünkü bunlar toplumun kaygı alanları. Bunlar baskı, sömürü ve dehşetin yoğunlaşmış halleri. Biz bunlarla mücadele ediyoruz ve etmeliyiz de. Ancak bunu **5 DURDUR!** dediğimiz komünist mücadelenin belkemiğini temsil eden fay hatlarının her birini **"doğal"** olarak bu maddelerde formülasyonuna gidilen problemleri **"deneyimlemiş"** özel bir grup, özel olarak yürütmemelidir. Yani bu eşitsizliklere ve baskı ilişkilerine karşı **"farklı anlatıları olan farklı gruplar"** şeklinde mücadele edilmemelidir. Çünkü ne ırksal ne de sınıfsal bir hakikatten söz edemeyiz. Mesele şeyleri olduğu

gibi, gerçek hareketliliği içinde anlayabilmek ve elbette bunu dönüştürebilmektir. Bunu yaparken objektif realiteye bakmamız gerekiyor, “kimliksel hakikatlere” yani anlatılara değil.

EJA: Neye dayanarak “kimlik politikalarının büyük çoğunluğu son tahlilde devrimin gerekli olmadığı ya da en azından devrimin mümkün olmadığını düşünür” gibi bir çıkarsamaya gidiyorsunuz? Kimlik siyaseti içinde aktif olan bireylerin de devrimci, komünist ya da sizlerinki gibi komünist bir devrim hayalinin olamayacağını mı düşünüyorsunuz?

İS: Tam tersi! Kesinlikle böyle bir ‘‘hayalleri’’ olmalıdır! Bütün bu baskı ve sömürüyü ortadan kaldıracılabilmemiz için olmalıdır. Ancak kimlik politikalarının çizdiği sınırlardan ve ‘‘anlatı’’ mefhumundan, yani herkesin kendi hakikatlerinin peşinden koşması noktasından yeterince bahsettiğimi düşünüyorum. En basit tabiriyle objektif realite böyle bir şey değildir. Bunun doğru ve tutarlı bir şekilde anlaşılabilmesi için ve tabi dönüştürülebilmesi için bilimsel yaklaşım şarttır. Yeni komünizmin kritik önemi de tam bu noktada bir kez daha devreye girer. Hem bu sistemin dinamiklerinin ve başat çelişkilerinin objektif realite ışığında çözümlenmeleri, hem de bundan önce yapılmış olan tali bazı hataların çözümlenmesi ile bu noktada ihtiyacımız olan perspektifi bize sağlar. Yani kısacası devamlı olarak söylediğimiz bir noktaya geliriz. Bu baskı ve sömürü ilişkilerinin bitirilebilmesi için devrim zorunludur, mümkündür ve arzulanabilir. Bugün, ezilen en temel kitleler de dahil olmak üzere bütün insanlığın kurtuluşu için, ya nihai amacı sömürücü ve baskıcı ilişkilerin olmadığı komünist bir dünyayı hedefleyen gerçek bir devrim yapacağız, ya da insanlık bugün yaşadıklarını gelecekte de -ki eğer bir gelecekleri olacaksa- yaşamaya devam edecek. Eğer sorunuza geri dönecek olursak, ezilenlerin tam da böylesi bir devrime ihtiyacı var. Ve evet, toplumun her kesiminden gelen insanlar bunun öznesi ve önderi olabilirler.

Ercan Jan Aktaş Kimdir?

Sosyal bilimci, yazar. Sosyal bilim çalışmalarını sürdürdüğü Ortadoğu Tarih Akademisi Girişimi ve Dut Ağacı Kolektifi bünyesindeyken ‘‘Ben Öldüm Beni Sen Anlat’’ (Belge Yayınları, 2006) ve ‘‘Öykülerle 12 Eylül’’ (Kolektif, 2013) adlı çalışmaların kitaplaştırılmasında yer alır. Bunlara ek olarak Aktaş’ın ‘‘Sertav Çiya’ya Mektuplar’’ (Vate Yayınları-2008) ve ‘‘Gitmek’’ (Kaos Yayınları, 2020) adlı iki kitabı daha vardır. Şu an da Fransa’da bir yandan EHESS’te (Ecole des Hautes Etudes en Science Sociale) master yapmakta bir yandan da Barış İçin Vicdani Ret çalışma grubunda çalışmalarına devam etmektedir.

Faşizm, Tecavüz ve Tüm Bunlardan Kurtulmak İçin Gerekli Mücadele

Geçtiğimiz günlerde, 92 yaşında bir kadının tecavüze uğraması ve ardından katledilmesi toplumda infial yarattı. İnsanlar haklı olarak, böylesi canice bir saldırıyı gerçekleştiren kişinin kimliği üzerine yoğunlaştı. Tecavüz ve katliamı gerçekleştirenin, faşist MHP’nin üyesi olduğu ortaya çıktı. Faşist hareketin “3 hilalini” görünür bir şekilde eliyle yapmaktan çekinmeyen bu kişiye dair iktidar ortağı faşist parti MHP’den ise hemen bir açıklama geldi; “Suçun ideolojisi olmaz”.

İnsan davranışları indirgemeci olarak bir ideolojinin doğrudan eylemleri olmamakla birlikte, tecavüz başta olmak üzere işlenen birçok insanlık suçu ideolojisiz değildir. “At-Avrat-Silah” gerici feodal ideolojisi, kapitalist toplumla birlikte, milliyetçi formasyondan geçerek, “tek millet, tek devlet” konsensüsünde birleşmiştir. Erkek, “vatan için” ölür ve öldürürken, kadın ise bu patriyarkanın gerçekleştirilmesi ve

devamlılığı için sürekli baskı altına alınır.

Erkek Egemenliği ve Faşizm

Faşist ideoloji altında yetişen erkekler, “ganimet” olarak gördükleri kadınlara tecavüz etmekten geri kalmazlar. Kadınlar, bu zihniyetin birer “zevk aracıdır”. Bu “aracı” istedikleri gibi kullanmak, faşist ideolojinin savunucularına kalmış bir “tercihtir”. Nitekim, Türkiye/Kürdistan tarihinde bunun sayısız örneği vardır. Toplu katliamlar, tecavüzler, kadın gerillaların vücutlarının parçalanması, küçük kız çocuklarına askerlerin toplu tecavüzleri, tecavüz eden erkeklerin sistem tarafından sürekli olarak korunması, “adalet” tarafından “iyi hal” indirimleri alması gibi, burada sayamadığımız birçok insanlık suçu, bu sistemin işleyişı ve yapısına içkindir. Özellikle İslamcı Türkçü faşist rejimin son 10 yıllık kadınlar üzerindeki baskı ve sömürüsü, faşist ideolojiyi savunanları ve etkisinde kalanları daha fazla cesaretlenmesine ve kadına yönelik şiddetin, taciz ve tecavüzün artmasına vesile olmuştur.

Bir yönetim biçimi olarak faşizm, burjuvazinin aleni bir diktatörlüğüdür. Faşist diktatörlüklerin temel noktası ve benzerliği budur. Burjuva diktatörlüğünün uygulanmasında kendisini burjuva demokratik normlarla sınırlamamasıdır. Türkiye’de bu rejim kendisini İslamcı Türkçü faşizm biçiminde göstermektedir. Tüm ideolojik formasyonunu bunun üzerine inşa etmektedir. İslamcılığın ise “demokratik muhafazakar” bir yorumlaması değildir. AKP bir IŞİD olmamakla birlikte, gerek batılı güçlerle gerekse siyasal İslam’ın değişik akımlarıyla olan çelişkilerinden ötürü devamlı radikalleşmekte ve toplumu da bu temelde kutuplaştırmaktadır. İslamcı Türkçü faşizmin devamlı radikalleşmesi bir yandan devam ederken diğer yandan ise yüksek öğretim gören kadınlar, orta sınıflardan gelen kadınlar olmak üzere, birçok farklı kesime mensup kadınların daha fazla kamusal alanda olması, akut bir çelişkiyi doğurmaktadır. **Gerici rejim, kendisini tüm topluma dayatabilmek için, kadınları baskı altına almak istemekte ve**

aleni bir şekilde “kadın erkek eşit olamaz, fıtratında yok” diyerek saldırılarını yükseltmektedir. Rejimin İstanbul Sözleşmesi’ni iptal etmek istemesi, bu çelişkinin basit bir tezahürüdür.

Erkek Egemenliği ve Tecavüz

Erkek egemenliği, sınıfların ortaya çıkması, toplumun sahipler ve köleler olarak bölünmesiyle meydana gelmiş ve yine sınıflarla birlikte gelişmiştir. Tarihsel olarak birbirleriyle iç içe geçmiş ve günümüze kadar gelmiştir. Erkek egemenliği sadece geçmişin basit bir tekrarı ya da kalıntılarından uzantısı değildir. Kapitalist toplumun gelişmesiyle birlikte kadının üzerindeki baskı ve sömürü çeşitli yeni formlar almıştır. Bob Avakian’ın da söylediği üzere:

“Modern” kapitalist toplum ya da gerçekte küresel kapitalist emperyalist sistem kadının baskı altına alınmasını, kapitalizmde içerisinden çıktığı diğer sistemlerden miras almıştır, bunu yaparken bunun bazı formlarını değiştirmiş ancak bu baskıların hepsini elimine etmemiş olduğu gibi edememe özelliğini sürdürerek bu baskıların bazı pre-kapitalist formlarını da Üçüncü Dünya gibi dünyanın çeşitli yerlerinde sürdürmeye devam etmiştir. Genel olarak devam etmekte olan birikimiyle beraber bu baskıları sürdürdüğü temel ilişkileri bir sömürü ve baskı sistemi olan kapitalist emperyalist sistemin genel olarak işleyebilmesi için elzemdir.

Bir orta çağ ideolojisi olan İslam ideolojisinin hüküm sürdüğü coğrafyalarda, “fetihçilik” anlayışıyla birlikte kadının “ganimet” olarak görülmesi ve düşman unsurlarının “kadınlarının helal kılınması” [1] patriyarkanın çirkin bir yüzü olarak kendisini her zaman göstermiştir. **Tecavüz, tecavüz kültürü yine aynı patriarkal ideolojinin güçlendirmesiyle toplum içerisinde yaygın bir biçimde yer almıştır. Söz konusu “düşman” unsurlar olunca, tecavüz bir “suç unsuru” sayılmamıştır.** TSK’ya bağlı uzman Çavuş Musa Orhan’ın gerçekleştirdiği tecavüz, “adalet” sistemi tarafından suç olarak kabul edilmemiştir. Musa Orhan ceza almadığı gibi, bu tecavüz kültürünü besleyen ve zemin sunan ataerkil, İslamcı faşist ideolojiyi savunan insanlar tarafından destek görmüştür. Yine son zamanlarda Selahattin Demirtaş’ın annesine yönelik sosyal medyada, “cumhurbaşkanına saygı” temelinde küfreden faşiste, soruşturma bile açılmamıştır.

Ataerki yüz yıllar boyunca kadını devamlı baskı ve sömürü altında tutarken, düşman erkeklerden intikam alabilmek için, mülk olarak görülen kadına tecavüzü ve sistematik tecavüzü hak olarak görmüştür. Güçlü olanın “elde etme hakkını” normal görmesi, sadece savaşlarla sınırlı kalmamış, toplumun tüm

kesimlerinde vuku bulmuştur. Tecavüz, ataerkinin kadını “mülk” olarak görmüş, gücü yettiğinde “elde edebilmesini” tarih boyunca yeniden ve yeniden üretmiş, çeşitli formlar altında günümüze kadar taşımıştır. Sözün özü; **92 yaşındaki yaşlı kadının tecavüzü ve katli, ataerkinin bu sistemin içerisine içkin olması ve işleyişi sonucunda vuku bulmuştur, münferit değildir.**

Kadının Kurtuluşu

Kadının sorunu yaşadığımız toplumun en bariz ve akut çelişkilerinden biridir ve bu sorun dünya çapında hüküm sürmektedir. Kökleri binlerce yıl ötesine dayanan ve kapitalist topluma entegre olan patriarka, ancak bu sistemin köklerinden sökülüp atılmasıyla mümkün olabilir.

Bob Avakian’ın da dediği gibi: “Kadınların ezilmesi ve onların kurtuluşu için verilen mücadele, tüm boyutlarıyla, hem bu ülke içinde hem de bir bütün olarak dünyada stratejik bir sorun olarak, her türlü baskı ve sömürünün kökünü kazıma ve bütün insanlığın kurtuluşu için yürütülen genel mücadelede hayati bir önem oynayabilecek ve oynaması gereken bir şey olarak görülmelidir.” [iii] Bu sadece zincirin bir halkasının kırılması meselesi değildir. Eğer ki zincirler sökülüp atılmazsa, kadınlar dahil olmak üzere, insanlığın kurtuluşu gerçekleşemeyecektir. Bu yüzden hakiki bir kurtuluş, binlerce yıldır süre giden ve derinleşmekte olan kadının baskılanmasının ve sömürsünün son bulabilmesi için dünya çapında nihai hedefi komünist bir toplum olan, gerçek bir devrim stratejisi temelinde ele alınması gerekir. Kadınlar sadece bu devrimin yapılmasında değil aynı zamanda sürdürülmesinde ve toplumsal ve sınıfsal bölünmenin ötesine geçebilmesinde muazzam bir rol oynayacaklardır. **“Proleter devrimin sağlam bir gücü olarak kadınların öfkesi tamamen açığa çıkarılmalıdır” [iii]**

[i] Nisa Suresi, 24. Ayet

[ii] Bob Avakian, [Kadınların Özgürleştirilmesi ve İnsanlığın Kurtuluşu için Deklarasyon | Yeni Komünizm \(yenikomunizm.com\)](#)

[iii] Bob Avakian [Kadınların Özgürleştirilmesi ve İnsanlığın Kurtuluşu için Deklarasyon | Yeni Komünizm \(yenikomunizm.com\)](#)

Rejimin Özlem Zengin Zehiri ve İnsanlığın Kurtuluşu İçin Göğün Yarısının Özgürleşmesi!

Kadının kurtuluş mücadelesi, kadın sorunu sadece bu topraklara özgü bir tartışma değildir. Küreselleşmiş kapitalizmin işleyiş biçimi, toplumda yol açtığı sosyal değişimler ve bu değişimin geleneksel biçimlerle çarpışması fenomeni, her bir özgülde kadınların alçaltılması, baskı altına alınması, metalaştırılarak cinsel saldırılara açık hale getirilmesi gibi birçok ağır problemin çeşitli boyutlarla hem zeminini hem oluşturmakta ve etkilemektedir.

Kadınların nasıl davranacakları, ne zaman çocuk sahibi olacakları, çocukların yetiştirilmesine yönelik bakımı da dahil olmak üzere, “kadın dediğin” diye başlayan cümleler, “boşlukta sallanan” metafizik düşünceler değildir. İnsanlar bizzat bu sistemin yapısı ve işleyişinin sonucunda ister kadın olsun ister erkek, patriyarkal düşünceyle şekillendirilirler. Simone De Beauvoir’da söylediği üzere “**kadın doğulmaz, kadın**

olunur". Ve bu toplumda "adamlık kùltürü" -ki biz bunu erkeklik kùltürü diye anlayalım-, başta erkekler olmak üzere topluma giydirilen bir şeydir. Kadının baskı ve sömürü altına alınması ve yine kapitalist-emperyalist sisteminin ceberut işleyişi ve sosyal ilişkiler yoluyla nesilden nesille aktarılır, biyolojik olarak değil!

Rejimin "Kadın Zihniyeti"

Erdoğan'ın İzmir İl Kongresinde "Kendi içindeki taciz, tecavüz, hırsızlık, arsızlık dalgasıyla hesaplaşmayı reddeden zihniyettir bizim zihniyetimiz" diyerek bir nevi suçüstü olmuştur. Zira kadına yönelik şiddetin parçası olan taciz, rejimin 19 yıllık iktidarı boyunca sıradanlaşırken, tecavüz ise düzenli olarak görmezden gelinmiş ya da kısmi ve "şahsi" olarak gündeme getirilmiştir. Kadına karşı şiddete, tacize ve tecavüze direnen, baş kaldıran kadınlar "iffetsiz", "bölücü", "kadınlığını yerine getirmeyenler" olarak saldırılara uğramıştır. Kadınların en temel sivil hakkı olan ifade ve eylem hürriyeti rejimin adeta kâbusu olmuş, engellemek ya da en kötü ihtimalle marjinalize etmek ve böylece baskı altında tutabilmek için elinden geleni yapmıştır.

AKP iktidarda olduğu dönem boyunca bir yandan kapitalist-emperyalist üretim ilişkilerine tabi olmuş ve buna bağlı olarak, Türkiye ekonomisini daha fazla küreselleşmenin parçası haline getirmiştir. Nüfustaki demografik değişim bu ilişkilerin sonucunda gerçekleşmiştir. Toplumun yüzde 92'si şehirlerde yaşamaktadır. İnsanların köylerden sürüklenerek dengesiz bir biçimde şehirlere akması, yaşamlarını sürdürebilmek için, ailenin tüm fertlerinin aktif iş yaşamına entegre olmasını sağlamıştır. Kadınların düşük ücretli işlerde çalışmasının yanı sıra, artan oranda kadın profesyonelin varlığı ve orta sınıfların geçmişe nazaran büyümesi ve bu orta sınıf imtiyazlarını kaybetmemek için kadının "iş hayatına" atılması, üniversite eğitimi alan kadınların çoğalması, kadınların ezildiği "geleneksel" biçimle çelişen yeni sosyal ilişkileri doğurmuştur. Buna paralel olarak ise İslamcılığın

gelişmesi, sosyal yapıdaki bu çelişkileri daha fazla keskinleştirmiş durumdadır.

Kadınların kamusal alana girmeleri ve sosyal “statülerindeki” gözle görünür değişimler, İslamcı faşistlerin kadınlar üzerinde daha fazla baskı uygulamasına ve “değerlerimiz elden gidiyor, aile yapımıza hakaret ediliyor” saldırıları altında bu gerici ideolojinin yayılmasında da akut bir çelişkiyi barındırmaktadır. Yine toplumdaki taciz ve tecavüz vakalarının yaygınlaşması ve “meşruluğunun” da bu çelişkinin parçası olarak çıkmaktadır: “Geleneksel” normları kabul etmeyen kadının tüm bu sıraladığımız şiddet biçimlerini “hakkettiği” gerici anlayışı topluma pompalanmaktadır.

Özlem Zengin kadınları değil, gerici sistemi savunuyor!

Geçtiğimi günlerde Uşak Emniyet müdürlüğünde 30 kadının çıplak aranmasına ilişkin Özlem Zengin **“Bir kadını çıplak arayacaksın, dakikasında bundan rahatsızlığını beyan eder, bir sene beklemez. Onurlu kadın, ahlaklı kadın bir sene beklemez. Bu kurgusal bir harekettir.”** diye açıklamada bulundu. Ki aynı Zengin, başörtüsünün zorla çıkartılmasını ancak 20 yıl sonra dile getirebilmiştir.

Bugün Türkiye’de kadınların %93’ü cinsel tacize maruz kalırken, neredeyse bu sorun yaşanılmıyormuş gibi davranılır. Bu toplumda kadınlar, “geleneksel normlar” tarafından devamlı baskı altına alınır ve yaşadıkları şeylerin “utancı” ya da suçlusu “kendisi” olarak görülmesi sağlanır. Eğer insanlar devamlı bastırılır ve susturulursa, kendilerini ifade edecek atmosfer ve kanallar olmazsa, sessizliğe itilirler. Bu çoğu kadın için yakıcı bir hakikattir. İş yerinde, sokakta, alışverişte kısacası yaşamın her yerinde uğradığı tacizi “kabullenmesi”, “sineye çekmesi” salık verilir ki “normallik” işleyebilsin.

Tuba Torun *gazeteduvar.com* sitesinde “Özlem Zengin’in kadın haklarını savunmamasını tercih ederim. Hatta bunu çok isterim.

Zira, ağızından çıkan her cümle, kadınları suçlayan, kadınları aşağılayan cinsten. Rica ederim savunmasın, başka ihsan istemez. Zira, kendisi, kadın düşmanı politikalarıyla baş etmeye çalıştığımız AKP'nin tüm hedef ve yöntemlerinin vücut bulmuş halidir. Salladığı parmak dahil." [\[1\]](#) cümleleriyle, Özlem Zengin'i eleştirmiştir. Torun tepkisinde haklılık payı olmakla birlikte Özlem Zengin'in "kadın" savunusunun altında nelerin yattığının daha fazla deşilmesi gerekmektedir. **Zira Özlem Zengin'in alelade bir kadın siyasetini değil, kadının bu toplumda nasıl olması, nasıl davranması gerektiğine dair bir modellemeyi temsil etmektedir. Bu da kökleri orta çağda olan İslamcılığın kadına dair bakış açısıdır. Özlem Zengin AKP'nin toplumda "özlemini" duyduğu kadını betimlemekte ve temsil etmektedir.**

Yine Özlem, "Bugün geline notada da başörtüsü ve çıplak kelimesini yan yana getirerek inançlarımıza derinlemesine zarar vermek istiyorlar" diyerek bir "yapı sökümüne" başvuruyor. Ve böylece "çıplak ve başörtüsü" kelimelerinin bir araya getirilmesinin, dini yaşam tarzına saldırı olduğunu ve bunun "değerlerimize" zarar vermek için yapıldığını ileri sürüyor. Böylece "değerlere zarar verenlerin" çıplak aranması meşrulaşmış oluyor. Toplumda "kutsalı" olanlar ile her şeyin "mubah" görüldüğü kitle kategorileri yapılmış oluyor.

Özlem bununla da sınırlı kalmıyor, cezaevlerindeki kadınların "örgüt emriyle" çocuk sahibi olduğunu ve böylece Türkiye'nin imajını zedelediğini söylüyor. Açıkça söylemek gerekirse, kendi inançlarında "tutucu" olan insanlar, söz konusu başkaları olduğu zaman her türlü ideolojik zırvayı ortalığa bırakıyorlar. Ayaklarının altında cenneti bulunduran annelik statüsü başkaları için "örgütsel araca" dönüşüyor. **Ve tekrar vurgulamak gerekirse rejimin "özlemini duyduğu" kadını betimliyor ve temsil ediyor.**

Birini hariç tutarak bütün zincirleri kıramazsınız!

Kadınların baskı altına alınması ve ezilmesi ne yüzeysel bir

olgudur, ne de sadece geçmişten kalan birtakım kalıntılardır. Kökleri meta üretimi ve değişimi ilişkisinden doğan ve topluma derinlemesine nüfuz eden ataerkil ilişkilerde yatmaktadır. Bu yalın ve zorlayıcı bir hakikattir

Bugün mevcut rejim, açık bir şekilde kadını bastırmak, tabi kılmak istemektedir. Bunu yaparken baz aldıkları temel, İslamcı-Türkçü faşist ideolojileridir. Bu ideoloji, bir yandan siyasal İslam'ın radikal bir biçimi ile şoven Türk milliyetçiliğinin zehirli bir birleşimini oluşturmaktadır.

Kadınların baskılanması bitebilir, bu baskılanmanın doğurduğu tüm korkunçluklar ortadan kaldırılabilir. Bunu gerçekleştirmemiz için radikal derecede farklı ve özgürleştirici bir vizyona, bilimsel yöntem ve yaklaşıma ihtiyacımız var ve tüm bunlar Bob Avakian'ın inşa ve önderlik ettiği **Yeni Komünizm**'de mevcuttur. Kadınların kurtuluşu mücadelesi sadece kadınları ilgilendiren bir sorun değildir, erkeklerin de dahil olduğu ve nihai hedefi baskının ve sömürünün olmadığı bir dünya perspektifiyle ilerletilmesi gerekmektedir. Bob Avakian'ın da dediği üzere:

''Birini hariç tutarak bütün zincirleri kıramazsınız. Hem erkeklerin kadınlar üzerindeki baskısını devam ettirmek isteyip, hem de sömürüden ve baskıdan kurtulmak istediğinizi söyleyemezsiniz. Hem insanlığın yarısını köleleştirip, hem de insanlığı özgürleştirmekten bahsedemezsiniz. Kadınlara yönelik baskı, toplumun efendiler ve köleler, ezenler ve ezilenler şeklinde bölünmüş olmasıyla doğrudan bağlantılıdır ve tüm bu koşullara son vermeden kadınların kurtuluşu imkansızdır. Kadınlar yalnızca devrim yaparken değil, bu devrimin tamamında muazzam bir rol oynayacaktır. Proleter devrimin sağlam bir gücü olarak kadınların öfkesi tamamen açığa çıkarılmalıdır.''

[\[ii\]](#)

COVID-19 ve Kadınların Ezilmesi

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki makalesi 18 Mayıs 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz:

<https://revcom.us/a/648/bob-avakian-on-covid-19-and-the-oppression-of-women-en.html>

Ölümcül “Normallik” İllüzyonu ve İleriye Doğru Devrimci Yol makalemde şu temel olguya işaret etmiştim:

“Mevcut kriz bağlamında değerlendirmek gerekirse, bu sistemde yerleşik olarak bulunan sömürücü ve baskıcı ilişkiler ülke içinde ve uluslararası düzeyde tıpkı daha önceki krizlerde olduğu gibi kendini belirgin bir biçimde gösteriyor...”

“Koronavirüs nüfusun geniş kesimlerini vuracak olsa bile, mevcut kriz bir kez daha bu eşitsizliklerle ilişkili bir şekilde bu ülkede etkisini gösterecek – göçmenler, mahkumlar, evsizler, yoksul topluluklar, özellikle de ezilen milliyetler arasında ve bu sistemin “normal işleyişi” ve egemen güçleri tarafından değersizleştirilmiş, küçük düşürülmüş ve horlanmış diğer kesimler orantısız acılar çekecektir.” ((Kaynak için bkz:

<https://revcom.us/a/648/bob-avakian-on-covid-19-and-the-oppression-of-women-en.html>))

Bunun gerçekleşmesinin esas yollarından biri kadınların ezilmesidir. Bu baskı, bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin (ve ezen ve ezilenlere ayrılmış tüm sistemlerin) temel bir parçasıdır ve bu sistemin “normal” işleyişinde korkunç biçimler alır.

Bu korkunç baskı üzerine daha önce şunu yazmıştım:

“Dünyadaki şu güzel kız çocuklarına bir bakın. Bahsettiğim diğer zorbalıklara ilaveten, nc Dünya’daki yoksul ve teneke mahallelerdeki çocuklar açısından üzerlerine yığılan tüm dehşetlere ek olarak -gerçekten çöplerin ve atıklarının içinde yaşamak kendilerinden önce, evet, onlar doğmadan kendilerinin kaderi olmuş yüz milyonlarcası için- bütün bunların üstüne bir de kız çocuğu olarak doğdukları için ataerkil dünyada her yönden dehşete maruz bırakılırlar. Ve bu durum yalnızca nc Dünya için de geçerli değildir. ABD gibi “modern” ülkelerde de, istatistikler açıkça şunu gösterir: milyonlarca kadına tecavüz edilmiştir, milyonlarcası rutin bir şekilde küçük düşürülmekte, kandırılmakta, aşağılanmakta ve çoğu sıklıkla sevgilileri olacak kişiler tarafından ezilmektedir; pek çok kadın üreme hakları doğrultusunda kürtajı ve hatta doğum kontrolünü kullanmak istediklerinde ayıplanır, kışkırtılır ve taciz edilir; çoğu fuhuşa ve pornografiye zorlanır ve tüm bu insanların belirlenmiş bir kaderleri olmasa da, kadınlar için sözde bir engel bulunmadığı söylenen bu “yeni dünyada” başarıya ulaşsalar da, kadını aşağılayan bir toplum ve kültür tarafından sokaklarda, okullarda, iş yerlerinde, evlerinde günlük bir temelde ve sayısız biçimde her yönden kuşatılacak ve her dakika hakarete maruz kalacaklardır.” ((BASics 1:10, Bob Avakian’ın Yazı ve Konuşmalarından. Bu alıntının alındığı esas kaynak: zmlenmemiş elişkiler, Devrimin İtici Gleri – 3.Bölüm: “Yeni Sentez ve Kadın Meselesi: Kadınların Kurtuluşu ve Komünist Devrim – İleri Sıçramalar ve Köklü Kopuşlar”, Revolution #194, 7 Mart 2010))

Tüm bunların COVID-19 pandemisi bağlamında daha da aşırı hale

gelmesinin pek çok yolu mevcut. Sadece iki önemli örneği belirtmek için:

Kadınların eşleri ya da erkek arkadaşları tarafından dövülme vakaları yalnızca ABD’de değil, diğer birçok ülkede de önemli ölçüde artmıştır.

Özellikle ABD içinde, yönetimlerinde Hristiyan köktendinci faşistlerin egemen olduğu bazı eyaletlerde kürtaj hakkına yönelik başka saldırılar da oldu. Özellikle de koronavirüsün yayılmasını önleme adı altında, böylesi iki yüzlüce bir bahane ile kürtaj hizmeti sunan kliniklerin kapatılması şeklinde bu uygulamalar gerçekleşiyor. Aynı zamanda bu eyaletlerin çoğunda gücü elinde tutanlar, bu virüsün yayılmasını sınırlandırmak için gerekli önlemlerin alınmasına pervasızca karşı çıkılmasını teşvik ediyor. Gerçek şu ki, kürtaj hizmeti sunan kliniklerin kürtaj isteyen kadınların sağlığını korumak ve koronavirüsü yayma riskini en aza indirmek için önlemler alması kesinlikle mümkündür. Bunun yanı sıra, kürtaj hakkının inkar edilmesinin büyük bir toplumsal zarar olduğu ve bu durumun kadınların ezilmesine katkıda bulunması temel gerçeği göz önüne alındığında, bu kliniklerin kapatılması için hiçbir meşru neden yoktur. Bunu yapmak kadınlara günlük olarak verilen zararı ve topluma verilen zararı daha da arttırmaktadır. Bütün bunlar, kadınların toplumdaki konumunun ve rolünün bir ifadesidir, ayrıca toplumun ve insanlığın temel yönü meselesinin çok akut ve konsantre bir ifadesidir. Bu durum, bu ülkede Trump/Pence faşist rejimi de dahil olmak üzere faşist güçlerin, bu sistemin zaten baskıcı ilişkilerini güçlendirmeye ve aşırılıklara yönelmesine ilişkin acımasız çabalarının önemli bir parçasıdır. Ve bu durum, **tüm kölelik ve baskı biçimlerinden arınmış bir dünyada yaşamaya kararlı olanların önemli bir savaş alanı olarak kabul etmesi ve benimsemesi gereken bir şeydir.**

Bu bağlamda, 30 yıldan fazla bir süre önce yazdığım bir şey daha derinden doğru ve önemli hale gelmiştir:

“ABD’de son birkaç on yılda, kadınların durumu ve aile içindeki ilişkilerde derin değişiklikler olmuştur. On aileden sadece birinde, kocanın “geçim sağlayan tek kişi” ve eşinin tamamen bağımlı bir “ev kadını” olduğu bir “model” durumu vardır. Bu ekonomik değişimlerle birlikte tutumlarda ve beklentilerde de önemli değişiklikler meydana geldi – ve sadece ailenin dokusu üzerinde değil, daha geniş anlamda toplumsal ilişkiler üzerinde de çok ciddi gerilimler yaşandı... Kadınların toplumdaki konumu ve rolüyle ilgili tüm mesele, günümüzün aşırı koşullarında giderek daha keskin bir şekilde kendini ortaya koymaktadır – bu durum, bugünün ABD’sinde bir barut fıçısıdır. Bütün bunlara en radikal biçimler dışında ve aşırı şiddet içeren yollar haricinde başka bir çözüm bulunacağı akla uygun değildir. Henüz belirlenemeyen soru şudur: **Radikal gerici bir çözüm mü, yoksa radikal devrimci bir çözüm mü olacak, kölelik prangaları güçlendirilecek mi yoksa bu prangaların en belirleyici halkaları parçalanacak ve böylesi bir köleliğin tüm biçimlerinin tamamen ortadan kaldırılması olasılığı açığa çıkacak mı?**” ((Bkz: Bob Avakian’ın bu açıklaması ilk olarak 1985’te yayınlandı ve o zamandan beri Çözümlememiş Çelişkiler, Devrimin İtici Güçleri de dahil olmak üzere bir dizi eserde alıntılandı))

İran’daki 40 Yıllık Zorunlu Başörtüsü Karşısında Kadınların İsyanına Destek Ol!

İran’daki 40 Yıllık Zorunlu Başörtüsü Karşısında Kadınların İsyanına Destek Ol! Kadınlara Yönelik Global Baskıya ve

Patriyarkaya Karşı Mücadele Et!

İran'da yeraltındaki kadın eylemciler, önemli bir Çağrı ile kadınlara yönelik başörtüsü zorunluluğuna karşı mücadelelerinde uluslararası dayanışma istediler. Bu çağrı İranlı devrimci işçiler, sanatçılar, öğretmenler ve öğrenciler tarafından da desteklenmektedir.

Bu yıl, İslami rejimin kadınlara başörtüsü dayatması kararına karşı, İranlı kadınların ayaklanmasının 40. yıldönümünü işaret ediyor. "Başörtüsü Kanunu" ile İran'da faşist bir teokratik rejim gücü yükselişe geçti. İslam Devleti, evlilik yaşı, çocuk velayeti, miras, eğitime erişim ve çalışma koşulları, seyahat ve cinsellik gibi konular dahil olmak üzere, özel ve kamusal yaşamın tüm yönlerinde düzenlemeler getiren şeriat kanunu çıkardı. Kısacası, kadınların bedenleri ve hakları, şeriat hukukunun acımasız ve vahşi düzeni tarafından yönetildi.

Kadınlar zorunlu başörtüsüne karşı altı günlük isyan düzenlediler ve ülke çapında yeni rejimin patriyarka ve gerici yapısına yönelik kaygılarını dile getirdiler. Sloganları şöyleydi "Geriye gitmek için devrim yapmadık!" İslam Devleti popülist kadın düşmanı propaganda makinesini asi kadınlara karşı kullandı ve direnişlerini "Batılı" olarak nitelendirdi! Kadınlar da güçlü bir şekilde yanıt verdiler: *"Kadın Özgürlüğü Evrenseldir! Ne "Batılıdır" ne de "Doğuludur"!*

40 yıl boyunca, on binlerce kadın tutuklandı, hapsedildi, işkence gördü, dövüldü ve zorunlu başörtüsüne direndiği için taciz edildi. İranlı kadınların şunu ilan ettiğini söylemek çok önemli: "Zorunlu başörtüsü ile mücadelemiz dünyadaki her türlü baskı ve patriyarkaya karşı bir mücadeledir".

Baskı biçimleri, farklı tahakkümlere ve toplumsal ilişkilere göre değişse bile, gerçekten de kadınlar tüm dünyada baskı altındadırlar. Batılı ülkelerdeki kadınlar (ve genel olarak insanlar), bu ülkelerin emperyalist besin zincirinin

zirvesinde olmasından dolayı ne gibi ayrıcalıklara sahip olursa olsun, her yerde kadınların özgürleşmeye ihtiyacı var! Örneğin, Almanya’da kadına yönelik şiddet, manşetlerde ortaya çıkan bireysel iğrenç vakalarla sınırlı değildir. Milyonlarca ve milyonlarca kadın ve çocuk, yaşamları boyunca karanlık bir örtü yaratan ve ruhlarını tahrip eden patriyarkal şiddete maruz kalmaktadır – hem de her gün, her saat, her dakika. Ortalama olarak, her hafta (eski) eşleri tarafından üç kadın öldürülüyor! Bu ülkede her gün ortalama 1,2 milyon erkek “seks hizmeti” satın alıyor. Küresel seks endüstrisinin değeri milyarlarla ölçülüyor. Toplumun büyük kesimlerinin bu durumdan çok az rahatsız olması ve burjuva partilerinin hiçbirinin bu durumda sert bir değişiklik yapma talebinde bulunmaması bile bu toplumun her gözeneğinin patriyarkal ilişkilere nasıl boğulduğunu ortaya koyuyor.

Birçok Avrupa ülkesinde (ve ötesinde), mevcut düzenin burjuva temsilcileri, her iki tarafın da temsil ettiği ve korumak istediği egemen sisteminin krizine “doğru” cevabı veren, büyüyen faşist güçlerle mücadele ediyor . AfD gibi güçlerin güçlendirilmesi aslında son birkaç on yılda kadınların bu toplumlardaki rolü ile ilgili olarak meydana gelen değişikliklere bir tepkidir ve erkekler tarafından “doğal” imtiyazlar ve statü açısından bir tehdit olarak görülmektedir. “Cinsiyet ideolojisine” karşı mücadele başlığı altında, geleneksel toplumsal cinsiyet rolünü sorgulayan her kim olursa olsun saldırıya uğramaktadır (AfD & Co. ırkçı bir şekilde, cinsiyetçiliğin yalnızca Müslüman ülkelerden ithal edilmiş bir çeşit makale olduğunu iddia etmektedir) . Acilen son on yılda kadınların mücadelesiyle kazanılan başarılarla karşı yapılan her saldırıya kararlılıkla mücadele edilmesi gereklidir. Fakat bu mücadele, statükoyu savunma şeklinde olmamalıdır – statüko, sayısız kadın için bitmeyen bir kabus anlamına gelir.

Kadınların tamamen kurtuluşu olmadan, insanlığın kurtuluşu da olamaz. En son Çağrıda, İran’daki Kadınlar şöyle yazıyor:

“Kadınların kurtuluşu tüm insanlığı ilgilendiriyor. ...

Kadınlara yönelik baskı, birkaç bin yıl önce özel mülkiyetin ve sömürünün artmasıyla ortaya çıktı. Günümüzde, patriyarkal ve erkek üstün üstünlüğü ilişkileri, emperyalist savaşlar ve çevrenin tahribi de dahil olmak üzere, karşılaştığımız diğer bütün sorunları da üreten kapitalist üretim ilişkilerinin işleyişinde köklerini taşımaktadır. Bu nedenle, sömürünün, ayrımcılığın, baskı ve bastırmanın, savaş ve çevre tahribatının olmadığı bir dünya istiyoruz. Biz yalnızca her kadını değil, aynı zamanda her insanı; cinsiyet, ırk, köken, milliyet ve inançtan bağımsız tam bir insan olarak kabul eden bir toplum istiyoruz. Hayalini kurduğumuz ve uğruna çabaladığımız toplumda, herkes potansiyellerini ve hayallerini gerçekleştirme noktasında eşit olanaklara sahip olacaktır. Bu, herkesin çiçek açması için her bir kişinin çiçek açması gereken bir toplumdur.”

Kesinlikle bu şekilde! Bu hayali gerçeğe dönüştürmek için her yerde komünist bir devrime ihtiyacımız var. İnsanlığın şu deklarasyonu yapan **Yeni Komünizme** ihtiyacı var: Kadınların geleceği -yani insanlığın yarısı- şiddetli bir mücadele gerektiriyor. Bu mücadele tüm insanlığın geleceği için verilen mücadeleyle tamamen bağlantılı. İran’daki kadınların mücadelesi, tam desteğimizi hak eden bu mücadelenin önemli bir parçasıdır!

Devrimci Komünist Manifesto Grubu Taraftarları (Avrupa)

[mks_pullquote align="left" width="300" size="13" bg_color="#000000" txt_color="#ffffff"]8 Mart’ta Berlin’de hangi protestoların, eylemlerin, vb. yapılacağı henüz belirlenmemiştir. Fakat **OSYAN** grubu orada bulunacak. Bu gruba katılın. Yeni duyurular için Twitter’da **#OSYAN** ve **#OSYANBERLIN** hashtaglerini takip edin.[/mks_pullquote]

İletişim: RCMG_Supporters@emailn.de

Ortak dayanışma planlaması için bize ulaşın:
8mars2019@gmail.com

İranlı Kadınlar İsyana Çağırıyor! İranlı Kadınların Zorunlu Başörtüsüne Karşı İsyanına Katılın!

Editörün Notu: İran İslam devriminin ve zorunlu baş örtüsü uygulamasının 40. yılı vesilesiyle İranlı devrimci kadınların oluşturduğu “[Nashriye Osyan.](#)” inisiyatifinin çağrısını sitemizde yayınlıyoruz.

8 Mart 2019 İranlı kadınların İslam Cumhuriyetinin zorunlu başörtüsü kanuna karşı ayaklanışının 40. yılını işaretliyor. Bu yıl aynı zamanda mülksüzleştirilmiş kitlelerin ve “Devrim Sokağı Kadınları” adıyla zorunlu başörtüsüne karşı ayaklanan kadınların etkileyici isyanlarının birinci yıldönümü. Bugün işçilerin, köylülerin, öğrencilerin, öğretmenlerin, hemşirelerin, emeklilerin ve başka pek çok grubun büyüyen grevleri ve protestolarının arasından yükseltiyoruz bu sesi.

Hepinizi İranlı kadınların zorunlu başörtüsüne karşı verdiği mücadeleyi desteklemeye davet ediyoruz.

Zorunlu başörtüsüne karşı mücadeleyi, İslamcı kökten dinci devletlerin ve grupların Orta Doğu’da, Kuzey Afrika’da ve dünyanın başka yerlerinde uyguladığı patriyarkal zulme ve kadınlara yönelik ayrımcılığına karşı küresel bir mücadele olarak görüyoruz. Bu, Amerika Birleşik Devletleri’nde, Avrupa’da, Rusya’da, Uzakdoğu’da, dünyanın her yerinde hüküm

süren kapitalist/emperyalist devletlerin, köktendinciliğin, Hristiyan faşizminin, erkek egemenliğine, ırkçılığına ve cinsiyetçiliğine karşı küresel bir mücadeledir.

Biz, kadınlar ve erkekler, zorunlu başörtüsüne karşı mücadelenin tüm diğer mücadeleleri güçlendirmesini istiyoruz;

- İfade özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü gibi politik özgürlükler mücadeleleriyle, cinsellik özgürlüğü ve LGBTQ+ mücadelesi.

- Emek ve çevre aktivistlerinin, siyasi öznelerin tutuklanmasına ve işkenceye uğramasına karşı verilen mücadele; bütün siyasi tutsakların, inançları uğruna cezaevinde olanların özgürlüğü için verilen mücadele.

- Suriye’de, Irak’ta, Yemen’de ve Afganistan’daki emperyalist orduların savaşlarına karşı verilen mücadele, bölgedeki bütün mezhepçi savaşlara karşı verilen mücadele.

- Kitlelerin insanı ve doğal yaşamı bilimsel şekilde kavrayabilmesi için bilime ve eğitime erişimi için verilen mücadele; cehalete ve dindar hurafelere karşı mücadele.

- Dinin ve devletin birbirinden ayrılması için verilen mücadele; yoksulluğa, işsizliğe, mülksüzleştirilmeye, yerinden edilmeye, yolsuzluğa, sömürüye, işçilerin, öğretmenlerin, köylülerin ve çocuk emeğinin yağmalanmasına karşı verilen mücadele.

- Eşitlik, güvenlik, ekonomik ve toplumsal güvence için verilen mücadele; her çeşit milliyetçi, kültürel, dilsel ve dini ayrımcılığa karşı mücadele.

- Kürtlere, Araplara, Türklere, Afganlara, Türkmenlere, Baluşlara yönelik ayrımcılığa, Derviş ve Bahai öğretilerine yönelen zulme karşı mücadele.

- İran’da, Orta Doğu’da ve Kuzey Afrika’daki tüm ulusların ve kültürlerin özgürlüğü için verilen mücadele; çevre yıkımına

karşı mücadele; doğanın kapitalist üretim ilişkileri tarafından yağmalanmasına karşı mücadele.

•İnsanların temiz havaya ve suya erişimi için verilen mücadele; yeryüzünün gelecek kuşakları için bataklıkların ıslahı, ırmakların, ormanların ve göllerin korunması için verilen mücadele.

HEPİMİZ BİRLİKTEYİZ, BİR ARADAYIZ!

Kadınların özgürleşmesi insanlığın bütününe ilgilendirir. Nüfusunun yarısı ikinci sınıf vatandaş sayılan bir toplum boğulmakta olan bir toplumdur. Binlerce yıl önce kadınlara yönelik baskı özel mülkiyet ve sömürüyle birlikte ortaya çıktı. Bugünün patriyarkal ve erkek egemen ilişkilerinin kökleri, emperyalist savaşlar, işsizlik, çevre yıkımı gibi pek çok sorunumuzla aynı kökte, kapitalist üretim ilişkilerinde yatıyor.

Buna bağlı olarak;

•Sömürsüz, ayrımcılığın, baskı ve çevrenin yıkımının olmadığı, savaşız bir dünya istiyoruz.

•Yalnızca her kadını değil her insanı cinsiyetine, ırkına, kimliğine, milletine ve inancına bakmaksızın insan bütünlüğü içinde değerlendirecek bir toplum istiyoruz. Tahayyül ettiğimiz ve arzu ettiğimiz bu toplumda- hepimizin çiçeklenmesi için her birimizin filiz vermesi gereken bir toplum- her birey potansiyellerini ve hayallerini gerçekleştirmek üzere eşit olanaklara sahiptir.

Toplumsal hareketlerdeki bütün kadınlara ve erkeklere başörtüsü zorunluluğunu ve şeriat yasasını şartsız ve geri dönüşsüz şekilde ortadan kaldırmak için verdiğimiz mücadeleye katılmaya çağırıyoruz. Kadınlar özgürleşmeden hiçbirimiz özgür değiliz.

eightmarch@mail.com

Kadınların Özgürleştirilmesi ve İnsanlığın Kurtuluşu için Deklarasyon

Editörün Notu: Okumakta olduğunu yazı “Kadınların Özgürleştirilmesi ve İnsanlığın Kurtuluşu için Deklarasyon”dan bir parçayı içermektedir.

Yazının tamamını orjinal dilde okuyabilmek için linke tıklayın:
<https://revcom.us/a/158/Declaration-en.html>

1-ABD EMPERYALİZMİ VE İSLAMİ TUTUCULUK: “İKİ ŞEKİLDE KAYBEDEN” BİR SEÇİM VE ÖLÜMCÜL BİR TUZAK

Bu yanlış görüşler arasındaki en kötüsü, muhtemel tüm toplumlar içinden en iyi olarak ABD emperyalist demokrasisini öven ve ABD ordusunu kadınları özgür kılabilecek bir şampiyon olarak sunan görüşlerdir. Kadınların taşlanarak öldürüldüğü, evlerinde kilitli ve başlarından ayaklarına kadar çarşaflarda tutulduğu İslami tutuculuğun katlanılamaz dehşetlerine “Amerikan yaşam tarzının” üstünlüğünün “kanıtları” olarak işaret ederler. Ve ABD’nin toplu yağma, ölüm ve yıkım aracının bir parçası olan Dışişleri Bakanı Hillary Clinton gibi kadınların itibarına, kadınların eşitliğinin gerçekleşmesine doğru büyük bir adım olarak işaret ederler.

Gerçekte ise kadınlar için, ya da daha geniş olarak insanlık için, ABD emperyalizmi ve İslami tutuculuk arasında bir “seçim” yoktur. Kadınlar emperyalist ülkelerde zapt edilip baskı altında tutulmakla kalmıyor, ayrıca ABD’de İslam

vaizleri kadar gerici, kadın düşmanı ve “ortaçağdan kalma” olan ve günümüz dünyasının en baskıcı gücü olan ABD emperyalizminin fanatik savunucuları ve savaşçıları olan Hristiyan faşistlerin de artışı fenomeni göze çarpar.

Dahası, kadınların özgürlüğü emperyalist bir ordunun silahları, postalları ve savaş gemileriyle alınamaz. 8 Mart Kadın Örgütü’nün (İran-Afganistan) yakın zamanda yaptığı bir açıklama bunu oldukça güçlü şekilde gösterir:

“ABD emperyalizmi, ‘teröre karşı savaş’ ve ‘kadınların özgürleştirilmesi’ adına Afganistan ve Irak’ı işgal etti. Sonucunda da Afganistan ve Irak halklarına terör yağdı ve tüm ataerkil, kabilesel ve dini otoriteleri güçlendirdi. ABD Irak’ı işgal etmeden önce kadınlar daha eşit bir statüye sahipti. İslami tesettür [baş örtüsü] olmadan şehirlerde özgürce hareket edebiliyorlardı.”

Bugün, ABD işgali altındaki Irak, Basra’da insanların karısı veya kızını “töre cinayeti” ile katletmeleri için birilerini kiralama ücreti yalnızca 100\$.

Çok farklı görünseler de bir yandan İslami tutuculuğun mecbur kıldığı çarşaf da, diğer yandan “modern” kapitalist toplumda kadınlara “seksi iç çamaşırı” olarak kapsamlı bir şekilde reklamı ve tanıtımı yapılan “tanga” da kadınların küçük düşürülmesinin çirkin sembolleridir. Temel ortak noktaları, ikisinin de baskının korkunç türlerinin görüldüğü bir dünyanın, genel olarak kapitalist emperyalizminin hakim olduğu, tersine çevrilmesi ve radikal şekilde dönüştürülmesi gereken bir dünyanın dışavurumları olmasıdır.

Dünyada milyonlarca kişinin yaşamını gittikçe artarak şekillendiren bir fenomen hakkında konuşurken Bob Avakian’ın da belirttiği gibi:

“Burada bir biriyle rekabet halinde gördüğümüz şey, bir yanda Cihad, öbür yanda McDuñya/ McHaçlı-Seferi, yani ezilen ve sömürgeleştirilen insanlığın tarihsel açıdan miadı dolmuş

katmanlarına karşılık emperyalist sistemin tarihsel açıdan miadı dolmuş yönetici katmanlarıdır. Bu iki gerici kutup, birbirine karşı çıktıklarında bile birbirini besleyip büyütmektedir. Bu 'miadı dolmuşlar'dan biriyle birlikte saf tutarsanız, her ikisini de güçlendirmiş olursunuz. "

Bu iki 'miadı dolmuşlar' arasından açık arayla insanlığa en çok zarar veren ve en büyük tehdit oluşturan, özellikle de ABD'nin emperyalist yönetici sınıflarıdır. Hatta egemenliğin yol açtığı büyük parçalanma ve bozulma ve emperyalizme bağlı olan ve hizmet eden yerel hükümetlerin rüşvet alma ve şiddetli baskıcılık özellikleri olan Ortadoğu, Endonezya ve diğer yerlerdeki emperyalist egemenliğin kendisi tüm bunlara karşılık olarak gerici olmasına rağmen İslami tutuculuk ateşine körükle gitmektedir.

Feminist kimliğini, ABD'nin vahşi emperyalist saldırganlığını meşrulaştırmak için kullanan herkes ahlaken çökmüş demektir. Eğer bunu yaparken gerçekten kararları verenlerin onların ne düşündüğünü umursadığı şeklinde kendilerini kandırmayı başarabiliyorlarsa, cezai ehliyetleri de pek tabi alınabilir.

Acil olarak gereken şey, bu İKİ gerici ve miadı dolmuşlar güçlere karşı koyan başka bir yol sunmaktır. Bu tarz hareket ve güçlü direniş ABD'de ne kadar öne çıkarsa o kadar nefes alacak alan verecek ve dünyanın oldukça haklı olarak ABD emperyalizmine karşı nefret yuvası olan kısımlarından hakiki devrimcilere inisiyatif verilecektir.

Ve her şeyden önce gereken şey, kapitalizm-emperyalizm ve tüm gerici ve modası geçmiş sistemleri ve bağıntılarını ...insanlığın yarısının diğer yarısına boyun eğdiği, küçük düşürüldüğü, yağmalandığı ve soyulduğu tüm yolları...insanların kitleler halinde çürümüş ve katil bir sistem tarafından köle edildiği ve zulmedildiği, bir avuç insafsız sömürücünün hükmettiği sistemi süpürüp temizleyecek bir devrimdir.

Tartıştığımız gibi, kapitalizm özellikle de bu fazlasıyla

global kapitalist emperyalizm çağında dünya çapında bir istismar sistemidir. ABD gibi ülkelerde bahsi geçtiği şekilde “modern” ve “demokratik” kapitalizm kendi sınırları içindeki insan kitlelerinin istismarı, hâkimiyeti, itaati, küçük düşürülmesi ve yabancılaştırmasını hem kapsar hem de bunlara dayanır ve bir kez daha özellikle de Üçüncü Dünyada bunun daha da ekstrem şekillerine dayanır. Emperyalist “anavatanında” bunun daha “modern” ve “demokratik” formlarını “ıslah etme” ya da “mükemmelleştirme” veya “vatanda” baskı bağlarını temelden değiştirme çabaları kökünden kazınamayacaktır.

Daha da kötüsü, emperyalist yöneticileri istismar ve yağma imparatorluklarını güçlendirme ve genişletme çabalarında destekleme karşılığında, “en iyi ihtimalle” emperyalist ülkede baskı gören ve ayrımcılığa maruz kalanların bazılarının durumlarının iyileştirilmesi için pazarlık yapabilme amacıyla dünyanın kalanının yağmalanmasına katılmak üzere her zaman niyetli olmasa da sapkın bir girişime yol açacaktır. Yalnızca kadınlara ve diğer baskı gören kişilere özgürlük getirmekte başarısız olmakla kalmayacak, sistemin ağza alınmaz suçlarına ortaklık etmeye ve/veya gözünün açılmasına ve moral kaybına yol açacaktır. Bunun temel nedeni: Bu kapitalist-emperyalist sistem, daha “geleneksel” olan da daha “modern” olan da istismar ve baskı bağlarıyla kurulmuş ve köklenmiştir, bu bağlar olmadan yapamaz.

Tüm bunları ortadan kaldırma potansiyeline sahip değildir, aksine bunların ana kaynağıdır ve günümüz dünyasında bunları devam ettiren ve uygulayan ana güçtür.

2-YETER, YETTİ ARTIK ANNELİK TARİKATI!

Geleneksel ahlakı geri getirmeye çalışan dindar faşistler ve yönetici sınıftan gelen otuz yıllık saldırının ardından “kadın hareketi” gittikçe annelik etrafındaki bir tarikatla bağdaştırılmıştır. Bu burjuva feministler kürtaj konusunda savunmacı hale gelmiş ve hatta bir sonraki feminizm “dalgasını” “annelerin hakları” için bir savaş olarak

şekillendirmeye başlamıştır.

Ancak, bazı kadınların-özellikle de fakir ve/veya baskı gören azınlıklara ait kadınların-kısırlaştırılmaya kandırıldığı veya zorlandığı, diğer bir deyişle çocuk sahibi olma kabiliyetinden mahrum bırakıldığı birçok vaka olsa da-ve buna karşı da aktif şekilde mücadele edilmeli ve savaşılmalıdır-günümüz dünyasında kadınların baskı görmesi açısından esas sorun kadınların çocuk sahibi olma hakkına saldırılması değildir. Milyonlarca kadın mütemadiyen rızalarına aykırı olarak anneliğe zorlanıyor! Bu kadınların, gömülme tehlikesi altında olmadan tamamen özgür insan olma haklarıdır.

“Kadınların anne olarak saygı görmesi hakkı” için savaşmak, kadınların tam ve eşit insanlar olarak görülmesi için savaşmakla aynı DEĞİLDİR. Kadınların esas rolünün çocuk yetiştiricisi olduğu düşüncesinden vazgeçene kadar-özellikle de bu fikri savunuyorsanız-en iyi niyetinizle bile olsa yalnızca kadınlara ve çocuklara karşı sonlandırmayı istediğiniz dehşetleri ve zorbalıkları desteklemekle kalırsınız.

Anneliğin “kutsal” bir yanı yoktur. Kadınların çocuk doğurmadaki zorunluluktan doğan biyolojik rolü, insanların çoğunlukla yoksul yaşadığı insan toplumlarındaki en erken iş bölümlerini şekillendirmiştir. Ardından binlerce yıl boyunca sınıf toplumunun farklı şekillerinde bu iş bölümü aileler, gelenekler ve devlet tarafından uygulanan baskıya ve zapt etmeye dönüşmüştür. Ve bunu dini batıl inançlar ve erkek üstünlüğü ideolojisi desteklemiştir. Ama günümüzde kadınların çocuk doğurmadaki biyolojik rolünün hayatlarının ya da daha geniş olarak kadının toplumdaki rolünün belirleyici bir kısmı olması gerektiği zamanları çoktan geçtik. Bu çok iyi bir şey!

Kadınların çocuk yetiştirmede erkeklerden daha ilgili olması daha “doğal” değildir. Yalnızca toplumların binlerce yıldır düzeninden ve insanların doğumdan itibaren usanmadan beyinlerinin yıkanmasından dolayı öyle görünüyor. Çocukların

büyümesinin ve gelişmesinin tek veya en iyi yolu, kadınların birincil bakıcı olarak rol aldığı çekirdek aile birimlerinde olması gibi bir durum yoktur. İnsanlar arasındaki pozitif bağlar, genler veya hormonlarla kurulmaz. Şefkat ve yakınlıkla, dinleme ve empatiyle, öğretme ve öğrenmeyle, zorlukları, neşeleri, acıları, mizahı ve keşif sürecini paylaşmayla kurulur. Bunların hepsi genel olarak insanların özellikleridir-veya olabilir-ve tek bir cinsiyetin uzmanlık alanı-ya da görevi-olmamalıdır.

Annelik bayrağı feminizmin “yeni dalgası” olarak asıldığında yeter deme zamanı gelmiştir! Bu durum, “çocuklarına öncelik verdiği” konusunda ısrar eden yüksek güçlü bir rol model kariyer kadını olan Michelle Obama gibi bir kılıkta olabilir. Ya da gişe rekorları kıran Juno filmindeki kürtaj yerine arsızca çocuk sahibi olmayı seçen, ardından da bu bebeği eğer anne olamazsa sonsuza kadar tatmin olamayacağını hisseden bir kadına vererek kahraman olarak sergilenen lise öğrencisi kurgu karakteri kılığında da olabilir. Mesaj sürekli iletiliyor: annelik bir kadının özüdür, kadını tanımlayan en büyük başarısıdır. Bu eski zırvalıklarla aynıdır-1950’lerdeki boğucu hayatın biraz değişmiş, kısmen “güncellenmiş” hali ama aynı gerici paketi taşımaya devam ediyor.

Yeni bir standardın belirlenme zamanı geldi de geçiyor. Kadınların biyolojilerine, çocuk yetiştirmeye, erkeklere itaatine ve erkek üstüncü yargı ve suçlamaya hapsini de kapsayan diğer her şeyi katmadan annenin rolünü kadınlar için tanımlayıcı ve en yüksek statü olarak tutmak mümkün değildir. Kadınların-ve bir bütün olarak insanlığın-özgürlüğünü içtenlikle isteyen herkes annelik tarikatından kesin şekilde ayrılmalıdır. Kadınlar, erkeklerle aynı eşitliğe ve toplumun her küresine tam katılıma hakkı olan insanlardır ve bu şekilde değer görmeli ve kendi kimliklerini bulmalıdırlar.

Bir kez daha, bir kadının çocuk sahibi olma – ve evlenme – üzerine karar verme hakkı ve özgürlüğü ve bir kadının eş ve anne olma açısından amacının ve değerinin belirlenmesinin

boğucu kısıtlamalarından kurtulabilmesi, kadınların birçok açıdan kölelerle eşdeğer bir statüden özgürleşebilmesi, radikal şekilde farklı bir dünya ve kadınlar ve bütün olarak insanlık için çok daha iyi bir geleceği düşünmesi ve gerçekleştirmesi için büyük önem taşır.

3-BASKI ALTINDAKİ İNSANLAR İÇİN, “GÜÇLÜ AİLELER” ANAHTAR DEĞİLDİR

Baskı altındaki insanların şu anda “başında baba olan aile birimlerine” ihtiyacı olduğuna dair geniş bir inanç vardır – bu inanç Barack Obama’yla başlayarak yönetim sınıfının sözcüleri ve çeşitli “rol modelleri” tarafından tekrarlanmaktadır.

Bu konuya Partimizin beyanında değindik “Siyahilere Yapılan Baskı, Bu Sistemin Suçları ve İhtiyacımız Olan Devrim”<https://revcom.us/a/144/BNQ-en.html>

“Geçtiğimiz birkaç yıl içerisinde pek çok Siyahi erkeği ailelerinden koparılarak cezaevine atıldı, siz bu yazıyı okurken yaklaşık olarak milyonlarcası, toplumun geri kalanından tecrit edilmiştir ve bu, bu sistemin çalışma şeklinden de dolayı yaşanılan bir durumdur ve siyahi aileleri yıkıma uğratmaktadır. “Stabil, iki ebeveynli” aileler için ekonomik temelin altı oyuldu. Her Siyahi babanın her bir Siyahi çocuğun bakımında aktif olarak rol almasını sağlayabilirdiniz, ancak şu gerçek var olmaya devam ederdi: bu sistem milyonlar ve, babaları olsun ya da olmasın, milyonlarca genç için bir gelecek vaat etmiyor.

‘Stabil, iki ebeveynli’ ailenin bu problemi çözeceğini gerçekten düşünüyorsanız, KKK terörünün hakim olduğu yıllara, linçlere ve Güneyde Jim Crow ırkçılığına dönüp bakın. O zaman Siyahi ailelerin büyük çoğunluğu geleneksel iki ebeveynli ailelerdi. Ancak bu durum beyaz üstünlüğünün ve kapitalist istismarın ve baskının yıkıcı etkilerinin önüne geçemedi.

“Ancak bu açıklama-olmayan ifade ile ilgili çok daha derin bir

problem bulunmaktadır: bu görüş baskı altına alınmış insanları baskının zincirlerini daha da güçlendirecek ve özgürlükten uzaklaştıracak olan bi görüşe sürüklemektedir...’Erkeği ailenin reisi olarak görmek, bu durumun kadın için ne anlama geldiği gerçeğinin üzerini örtmektedir – bu ona ailenin ‘kutsal sınırları’ içerisinde ‘tercih edilen’ olsun ya da olmasın tam anlamıyla bir köle gibi davranıldığı, dövüldüğü, istismar, ihanet edildiği, saldırıya ve tecavüze uğradığı gerçeğidir (ki sıklıkla tüm bunlar gerçekleşir). Bu konunun derinlerine indiğinizce ‘erkeğin meşru rolü’ saçmalığı yalnızca laftan ve özenti bir köle sahibi olma mantalitesinden ibarettir. Ve sokaktaki ‘sürtükler’ ve ‘fahişeler’ şeklindeki diğer konuşmalar... ‘ibne’ kelimesi ile eşcinsel insanlara karşı yöneltilen tüm bu öfke, cinsel arzuları ‘normdan’ farklı olan tüm kişilere edilen zülümler, gerçek zorbalıklar ve hatta cinayetler... tüm bunlar da aynı şekilde aynı bozuk, yıkıcı zihniyetin ürünüdür.

“Buna ihtiyacımız yok–ve bu durum bizi asla özgürlüğe ve daya iyi bir dünyaya ulaştırmayacak!! Komünist devrim toplumun Siyahi aile oluşum yollarına koyduğu engelleri ivedilikle ortadan kaldırırken, bunu kapitalist toplumlardaki aileleri domine eden geleneksel bağlar ve fikirlerle değil; eşitlik, karşılıklı sevgi ve saygı çerçevesinde- değil, bütün bir toplumu değiştirmek temelinde kadını her alanda özgürleştirerek yapar. Siyahi erkekler ve diğer erkekler aile içerisinde kadın ve çocuklar üzerinde baskı kurmak için “haklarını” “kullanmak” için sıraya dizilmek zorunda değiller- bütün insanlığı özgür kılmanın bir parçası olarak kadınla eşit şekilde birlikte ayağa kalkmaları gerekmektedir.

“Ve Siyahi çocuklar ‘erkek rol modellerine’ ihtiyaç duymamaktadır, ihtiyaç duydukları şey onları hayatın her noktasında sınırlayan bu noksan koşullara bir son verilmesidir. Devrime ve devrimci rol modellerine ihtiyaçları vardır, kadınlara olan ihtiyaçları erkeklerden daha az değildir. Kadın ve erkeği karşılıklı saygı ve eşitlik

içerisinde gördükleri, uğruna savaşını verdiğimiz, kız çocuklarının tecavüz, aşağılanma veya istismar edilme korkusu yaşamaksızın güçlü şekilde büyüdüğü, hiçbir çocuğun 'gayrimeşru' olarak addedilmediği, ve – herkes gibi – erkeklerin de bu kabus dolu dünyanın en ufak zulmüne dahi dahil olmak yerine hayatının anlamını tüm toplumun devrimci değişiminin iyileştirilmesine katkıda bulunarak bulduğu bir dünyayı yansıtan bu modeli görmeye ihtiyaçları var.”

4-CİNSEL OBJE OLMAYI “SEÇMENİN” ÖZGÜRLÜKLE BİR İLGİSİ YOKTUR

1960'ların ve 70'lerin en büyük sorunlarından birisi de kadın cinselliğine atfedilen utanç ve namus lekesinin uygulanması idi. Söylendiği gibi “cinsel devrim” pek çok olumlu yöne sahiptir – kadın cinselliği, kadın vücudu, eşcinsellik ve hatta bir kadının cinsellikten açık şekilde zevk alması ve kişinin kendini küçük görmeksizin kendi cinselliğini keşfetmesi üzerinde sağlıklı bir açık görüşlülüğe teşvik etmiştir.

Aynı zamanda bu durum ataerkilliğin ve kapitalizmin metalaştırdığı her şeyde, cinsellik dahil olmak üzere, geniş bağlamda yer almaktadır. Bunun bir sonucu olarak bu konunun büyük bölümü çarpıtıldı ve kısmen yaşlı erkek egemenliğinin süslenmiş bir formuna dönüştürüldü. Pornografi önü alınamaz hale geldi ve daha vahşi, küçük düşürücü ve sadisttik hale gelmesine rağmen “saygınlık” havasına büründü. Cinsel objeleştirmeden ve samimi bir şekilde kullanma ve istismar etmeden birlikte kurtulmak yerine kimileri buna kadınların “haklarını” savunarak katılmaktadır. Bu duruma karşı çıkanlar “tutucular”, “bağnazlar” ve “püritenlerdir”.

Günümüzde, elit kolejlerden şehirlerdeki ortaokullara kadar tüm erkekler açık bir şekilde “sürtüklerden önce dostlar gelir” (bros before ho's) prensibini açıklamaktadır. Kız çocukları eğer akranlarından geri kalmak istemiyorlarsa gündelik ilişkiler ve “anlamsız” oral seksler (her zaman erkeğin terimi ile) bağlamında yerlerini bulmak zorunda

olduklarını erkenden öğreniyorlar. Çok da fazla derinlere inmeden gerçek anlaşılmaktadır ki “gönüllü” olarak buna katılmayan kadınlar kendilerini sıklıkla baskı ile mecbur edilen ya da bir şeyi yapmaya zorlanan tarafta bulmaktadır, sıklıkla kendilerinin küçük düşürücü fotoğrafları ya da videoları yayılır ve kameralı telefonlar ve Facebook üzerinden kendilerine katıla katıla gülünür.

Bu olaya katılan erkek çocuklarının sırtı sıvazlanırken, ya da yaptıklarına bahane bulunurken (“Erkek çocuğudur yapar”), kız çocukları ayıplanır, izole edilir ve kendilerini değersiz hissetmeye zorlanır. Bu ayıp kız çocuklarının değerinin bekarete indirgeyen ve babalara kızlarını daha sıkı kontrol etmeleri ve daha iyi takip etmeleri konusunda vaazlar veren Hristiyan kökten dincileri tarafından acımasızca körüklenir, yağmalanır. Bir de daha sofistike gibi görünen ancak oldukça karışık olan “post-feminist” jenerasyonu vardır, Sex in the City tarzı “kadın başarısı” ve kadın birleşmesi üzerinden yükselmektedir.

Ancak saçma şekilde pahalı ayakkabılar alma, oldukça başarılı finans şarlatanları ile yatma ve sözde “kız arkadaşlarına” sonu gelmeyen bir şekilde takıntılı olmanın kadını bir şekilde “güçlendirdiği” fikri açıkçası sadece utanç verici olabilirdi – eğer bu kadar zehirleyici olmasaydı. Tüm bunlar genç kadınları boş, sığ, dar görüşlü, bencil/dalgın hale getirmekte ve dünyaya olduğu gibi, kadın olarak ikinci sınıfta olmalarından da en ufak bir rahatsızlık duymamalarına neden olmaktadır.

Bir süreliğine – bu “ seçimin” kendilerini ve diğer kadınları erkek egemen bir düzende küçük düşüren koşulları yerine getirme koşuluyla kendilerini bir şekilde güçlü kılacağına inandırabilmektedirler. Ve dahası kadınların bedenleri ve cinsel çekicilikleri ile değerlendirilmeleri gerektiği görüşünü yücelten bir dünya olmaksızın- ve bu dünya kadınların sınır ötesinden yığınlar halinde köleler olarak genelevlere, ABD birlikleri için “umumi tuvaletlere” ve sipariş ile satılan

gelinler olarak nakliyesi koşulu üzerinden büyümektedir – “seksi olma” veya “kendi bedenini cinsel obje olarak görme” hakkını kazanamazsınız. Kimse bu durumla barışmamalı ya da bu durum içindeki yerini bulmamalıdır.

“Güçlü olmanın” bu alçaltıcı tanımının yanı sıra bu illüzyon ABD gibi ülkelerde yaygın şekilde teşvik edilmektedir, kadınlar – özellikle beyaz ve orta sınıf mensubu kadınların artık olabilecekleri kişi konusunda “hiçbir sınırı ve engeli” yoktur, gerçekte görüşleri, arzuları şekillendirilmekte ve bu toplumun genel geçer ilişkileri içerisine hapsedilmektedir. Pek çok durumda bu tarz illüzyonlara kapılan kadınlarda – ve özellikle sayıları azımsanamayacak kadar fazla olan genç kadınlarda –arzuları ve “hayalleri” gerçekleşmeyince... ya da bu kişilerin arzu ve hayalleri her iki durumda da ataerkillikle ve erkek egemenliği ile, kadınların –diğerleri gibi- değersiz görüldüğü ve aşağılandığı pek çok norm ile şekillenen ABD gerçeklikleri ile çatıştığında bu durum kişiyi hayal kırıklığına, maneviyatının bozulmasına ve depresyona itmektedir... tüm bunlar – en fakirinden en ayrıcalıklısına- kadınları her alandan sarmakta ve en mahrem ve özel ilişkilerine nüfuz etmektedir.

Tam aksine bir bütün olarak istismar ve baskı oluşturan bir devrime temel oluşturmuştur. Ancak bunu gerçekleştirebilmek için bu devrim kadının özgürleşmesi için bir anahtar ve temel bileşen olarak yürütülmelidir.

Bu devrim ve bu gelecek muhtemeldir. Ve günümüzde – gitmeyi amaçladığımız yer, nasıl yaşayacağımız ve oraya ulaşmadaki mücadele boyunca bağlı olacağımız, bize kılavuzluk etmesi gereken görüş budur.

Bu şu demektir; toplumun her düzeyinde kadının tam bağımsızlığını ve toplumu dönüştürme mücadelesine tam katılımını önleyen tüm bariyerleri indirmeliyiz. Bu aynı zamanda kadınlar ve erkekler arasındaki tüm ilişkilerin dönüşüm mücadelesini sürdürme, yalnızca kadının tam

bağımsızlığı için başkaldırısı ve sabırsızlığını desteklemeyen aynı zamanda bu sabırsızlığı hepimizi ileri götürebilecek bir güç olarak karşılayan bir atmosfer oluşturmak anlamına gelmektedir. Yani erkekler davranışlarını değiştirmek zorunda – şimdi, daha ileriki bir gelecekte değil, böylelikle günümüz mücadelesinde kadının tamamen özgür olabildiği en sağlıklı atmosferi oluşturacaklar ve yaşamaya gerçekten değer bir dünya için savaşıacaklar.=

DAHA RADİKAL DAHA ÖZGÜRLEŞTİRİCİ

İncelediğimiz yanlış yollar ve çıkmaz sokaklar işe yaramazdan bile daha kötüdür. Zamanın gerekliliklerini ve şu anda gerçek özgürlük için mevcut potansiyeli karşılamada yetersiz kalmakla kalmayıp aynı zamanda gerçek çözümden de uzaklaştırmaktadır. İnsanları dar görüşlü, yalnızca kendilerini düşünen ve günümüz gerçekliklerinin sınırları tarafından korkunç şekilde bastırılmış bir hale getiriyorlar.

Kapitalizm kadına özgürlük getirmedi, getiremez de. Kapitalizm kadının baskı altına alındığı formları çok az değiştirebilmiştir ve kadınların, erkekler gibi kendilerini izole bireyler olarak görmeleri için -böylelikle baskı altındaki kendilerinin ve diğerlerinin karşı karşıya geldiği bu sistemik ve sistematik boyun eğdirmeyi örtbas ederek bunun yapısal doğasını maskeleymiştir.

Kadınlar için eşitlik mücadelesi kadınları özgürleştirmede önemli bir role sahiptir ancak yeterince radikal değildir. Eğer eşitlik mücadelesi kapitalist dünyanın dar görüşleriyle ile sınırlıysa, ve eğer kapitalizm sisteminin kendisine el sürülmemişse kadınlar kendilerinin bir eşya olarak “en iyi ihtimalle”, “sahibi” olabilirler, ya da onlara aslında birer eşyaymış gibi davranarak başkaları üzerinde kontrol kazanabilirler ancak bu istismarcı düzenin sınırlayıcı bölgesinden asla kaçamazlar.

Aslında açıkladığımız üzere kadının baskı altına alınması

insanlığın ilk defa sınıflara ayrılışı ile birlikte ortaya çıkmıştır. Kapitalizm kadını özgürleştiremezken, istismara ya da baskıya o ya da bu şekilde en nihayetinde bir son verebilecekken

DEVİRİMCİ DEVLET GÜCÜ – EN ÖZGÜRLEŞTİRİCİ ŞEY

Bir kadının içinde yanan yaratıcılık ve daha farklı bir yaşam özlemi ile birlikte hapsedilmiş öfkenin açığa çıktığını ve bilinçli şekilde yön verildiğini; bunun yalnızca her türlü kadın baskısı ile mücadelede değil aynı zamanda toplumu ve dünyanı bir bütün olarak geliştirmeye ve değiştirmeye katkıda bulunan bir yakıt olduğunu hayal edin.

İnsanlığın yarısının günün ya da gecenin herhangi bir saatinde, evlerinde ya da sokakta – işgalci askerleri, saldırgan yabancılar ve sıklıkla sözde “aşkları” tarafından saldırıya uğrayabileceği ve tecavüz edilebileceği gerçeği ile yaşamaya zorlanmadığını hayal edin. Kadınların bu dünya üzerinde böylesi bir korku yaşamaksızın gerçek anlamda özgür şekilde dolaşabildiğini hayal edin.

Bu sadece bir hayal değil–bunu gerçekleştirmek mümkün.

Bir kadının bir daha asla kendini ya da çocuklarını beslemek için son çare olarak bedenini satmanın ne demek olduğunu bilmediği veya başka bir şekilde cinsel anlamda zorlanmadığı ya da bir şeyleri kabul etmeye zorlanmadığını hayal edin.

Cinselliğin serbest, gönüllü ve herkes için saygı, eşitlik ve paylaşılan arzular çerçevesinde gerçekleştiğini hayal edin. Genç insanların hazır olduklarında sağlıklı ilişkileri ve cinsel ilişkiyi keşfetmeye ihtiyaç duyduklarında, fiziksel bir tehlike ya da gereksiz duygusal zararların yükü olmaksızın eğitim ve destekle büyüdüğünü hayal edin.

Bu sadece bir hayal değil–bunu gerçekleştirmek mümkün.

Bugün erkekleri “korkak (pussy)” ya da “ibne” olarak

anılmaktan daha fazla sinirlendiren bir şey olmadığını düşünün. Şimdi, insanların geçmişte bugün kullanılan – “erkek” ve “kadın” olmanın ne demek olduğu – sınırlayıcı cinsiyet kavramlarına – insanlığın baskıcı geçmişinin kafa karıştırıcı absürtlükleri olarak – dönüp bakacağını günü hayal edin.

Kadınların fiziksel güzellik standartlarına göre değerlendirilmediği, bedeninin bir kısmı yüzünden insani değerinin ve potansiyelinin düşmediği – onun yerine tam anlamıyla insanlar olarak görüldükleri bir topluluk hayal edin.

Kürtaj ve doğum kontrolünün bütün kadınlar için namus damgası veya müdafaa gerekmesizin her zaman erişilebilir olduğunu hayal edin. Herkesin kadın biyolojisini kapsayan bilimden – bilimin kendisi ve bilimsel metotlar daha da ayrıntılı olmak üzere – haberdar olduğunu hayal edin – böylelikle sözde “kutsal erkek” kavramının geleneğin yükünü, zorlanmış anneliğinin engellerini kadına yüklemek, kadını en temel haklarını yaşadığı için ayıplamak için toplumun cehaletinden beslenmesinin önlendiğini hayal edin.

Bu yalnızca bir hayal değil–bunu gerçekleştirmek mümkün–ve acil olarak harekete geçirilmeyi beklemekte.

Ancak bundan daha fazlasını hayal edin. Tüm bunlar konusunda ısrar edildiğini ve yeni devrimci bir devlet ile onun komünist liderliği tarafından tüm bunlar için kılavuzluk ve kaynak sağlandığını hayal edin. Şimdi bu bağlam ve temelde, tüm bu sürecin tüm toplumda teşvik edilen tartışma ve muhalefet içerisinde verildiğini hayal edin. Değişim oranında sabırsız olanların baskı altına alınmadığı ve hatta bu kişilere eleştiri yapmaları için platformlar ve deneyler için yetkiler sunulduğu bir yer. Toplumun her kesiminden ve farklı geçmişlerden gelen insanların göğe yükselmek, yüzyıllık gelenek zincirleri ile kurulan tüm insan ilişkilerini radikal şekilde değiştirmek için birlikte çalıştığını hayal edin.

Bir insanın sevgi ve tutku ihtiyacının ket vurulduğu ve hatta dalga geçildiği bir yer olmaktansa, ailelerin kendi içinde radikal değişimlere gittiği bir yerde olduğunuzu hayal edin. Evliliklerin ve partnerliğin tamamen gönüllölük üzerine kurulu olduğu; sevgi, saygı, tutku ve eşitliğin insanların toplumla iletişimlerini iyileştiren bir özellik olduğunu hayal edin. İnsanların kendi evlerinde özel ve yalnız kalabildikleri bir alan olduğunu ve aynı zamanda herkesin bir istismar ya da başka bir küçük düşürücü durum karşısında, bu durumu ifşa etme, bununla mücadele etme ya da bunu unutması halinde toplum ve kuruluşları tarafından destekleneceklerini bildiklerini hayal edin.

İnsanların yeni topluluk biçimleri, birbirlerini destekledikleri ve karşılıklı olarak birbirlerinden beslendikleri yöntemler geliştirmek için daha ileri gittiklerini; dar – ve daha da daraltıcı biyolojik bağlara dayanan aile kurumunu yıkacak ve en nihayetinde bunu aşacak temeller kurduğunu hayal edin.

Farklı topluluklar ve bağlantılar arasında bir geçiş olarak tüm toplumda – kadınlar ve erkeklerin – yeni jenerasyonu yetiştirmenin mutluluğu için ve bu mutluluğu bulmak için sorumluluklar aldığını hayal edin. Çocuklar ebeveynlerinin mülkü olmayacak – ebeveynlerinin hayallerini gerçekleştirmeleri beklenmeyecek, ailelerinin yoksullukları nedeniyle seçenek azlığı yaşamayacaklar – ve “gayrimeşruluk” fikri ortadan kaldırılarak modası geçmiş ve çirkin bir ifade olarak anılacak. Bütün yeni jenerasyonun oyun ile geliştiğini, erkek çocuklarının kız çocuklarından ya da herhangi bir insanın diğerinden daha iyi olduğu fikri ile kirletilmeyen genç zihinleri hayal edin. Her yeni jenerasyonun kritik düşünme, yaratıcılık ve bireysel ifadenin varlığında kamu menfaatinin ön planda olduğu yeni toplum fikirleri ile donatıldığını hayal edin.

Yaratıcı enerjilerin kadınları aşağılayıcı ve baskıcı sosyal bölünmeleri övücü alanlara değil, cinsiyet ya da diğer eşit

olmayan ve baskıcı sosyal bölünmelerin sınırları olmaksızın insanların insanlığı yükseltmek adına yaratım sürecine yüksek oranda katıldığı, insanları kritik düşünmeye zorlayan, ufuklarını geliştiren bir toplum hayal edin. Erkek çocuklarının ve erkeklerin saçma ve sömürücü “erkek kültürüne” gırtlaklarına kadar batmadıklarını, hayatları boyunca tüketim ürünlülerinin ideoloji ve savaş satmaya kadar kullanılan yarı çıplak ve yarı aç kadınların vücut görselleri ile bombardımanına tutulmadıklarını; erkeklerin bunun yerine kadınları eşit insanlar olarak gördüklerini hayal edin. Kadın ile erkek, diğer kültürler ile insanlar arasında eşitlik ve karşılıklı saygı üzerine kurulu bu filizlenen yeni ve devrimci kültürün, farklılıklar ile dolu olduğunu, ciddiyet, anlam, mizah, kritik düşünce, araştırma ve güzellikle dolu olduğu kadar eğlence dolu olduğunu hayal edin.

Tüm bu etkenlerin insanların birbirleri ile karşılaştıkları ve etkileşime girdikleri atmosferde ne gibi değişiklikler yaratabileceğini hayal edin. Yeni düşüncelere yol açabilecek ve yeni düşünme biçimleri yaratabilecek konuşmaları hayal edin. Genç bir kadının ufkunu devrimci harekete adım atmasıyla genişlettikten sonra şunları dediğini hayal edin: “bir kahve dükkanına girdiniz ve genç kadınların popolarının büyüklükleri yerine felsefe ve insanlığın en büyük sorununun nasıl çözülebileceği hakkında konuştuklarını duydunuz.” Bu durumun nasıl bir yakıta dönüşeceğini, ne gibi girişimlere yol açacağını ve bilim, spor, eğitim felsefe ve diğer insan aktive ve düşünce alanları ile nasıl pozitif etkileşimlerde bulunabileceğini hayal edin.

Kadına uygulanan baskının kalıntılarına karşı verilen mücadelenin – birbirleri ile çelişseler ya da birbirlerinin sosyal ihtiyaçlarını karşılama adına gösterdikleri önemli eforları “bölşeler” bile – baskı altına girmeksizin bölünmeden, ancak geri çekilerek dünyayı değiştirmede anahtar bir rol üstlenerek bu role hayat verdiklerini hayal edin.

Liderlik verilmiş olsaydı bu zorluklar da gerekli sosyal

dönüşümü derinlemesine, toplumun ihtiyaçlarının, her türlü bası ve yozlaşmadan arındırılmış nihai komünist bir dünya hedefine uygun ve bu yönün yararına yaşayan yeni yöntemlerle nasıl karşılanabileceğini, anlamanın bir parçası haline geleceklerdi.

Ütopya mı? Kesinlikle hayır.

Bütün bunlar mümkün olmakla kalmayıp, komünist devrimin ilk aşamasında bu yolda büyük başarılar elde edilmiştir. Bu özellikle 1949-1976 arasında Mao Tsetung liderliğindeki Çin’de doğruydu. Çin’de fahişeliğin sosyal bir olgu olarak yok olması ve kadınların Şanghai gibi büyük şehirlerde gece tek başına korkmadan yürüebilmesi on yıldan kısa sürdü. Köylüler arasında yaygın olan “Evlendiğim karım satın aldığım at gibidir – istediğim gibi binerim ve kırbaçlarım” deyişi yerini başka bir söze bıraktı “Kadınlar gökyüzünün yarısını tutar!”. Çocuk bakımı, yemek yapma ve çamaşır yıkama gibi kadınları evlerinde tutan birçok şey yeni toplu formlarda yapılmaya başlandı. Kadınlar imalat işçiliğine katıldı, devlet işleriyle meşgul olmaya başladı, orduya girdi, okula gitti ve devrim partisinin liderleri oldu. Erkekler de değişmeye ve kadınlarla yeni bir şekilde bağ kurmaya başladı – kadınların yanında kamu alanlarında birlikte çalıştılar ve çocuk bakımı ve ev işlerini eşitliğe dayanarak paylaşarak ev içi küreyi değiştirdiler.

Çok önemli bir nokta, sanatlar ve kültürün geneli köklüce dönüştürüldü, böylece bir jenerasyon dolusu kız ve genç kadın, güçlü ve özgüvenli kadın kahramanlarla büyüdü, erkeklerin yapabildiği şeyleri yapamayacaklarını hiç düşünmediler bile. Güçlü bir örneğe bakmak gerekirse, devrimden önce “ayak bağlama” – “cinsel çekicilik” adına küçük kızların ayak kemiklerinin kırılıp ardından bağlanması ve zar zor yürüebilmeleri – uygulaması oldukça yaygındı ve yüzlerce yıldır sürmekteydi. Çin devrimi bu zalim uygulamayı sonlandırmakla kalmadı, yirmi yıl içinde Çin balesindeki kadınlar geleneklere karşı gelerek devrim savaşçıları ve askerlerini sergilediler – ve kadınlar için yeni atletizm

formları oluşturmada, bale, sanat ve genel olarak kültürde yeni estetikte çığır açtı!

Kadınlara olan baskı tabi ki tamamen ortadan kalkmamıştı. Binlerce yıllık baskıcı ilişki bir gecede silinemez, eski toplumun bu doğum izlerini kazmak için g ele geçirildikten sonra bile illa ki azimli bir mücadele gerekir. Burada anlatılan tüm ilerlemeler, on ve yüzlerce milyon kadın ve erkeğin keskin çabaları sonucunda elde edildi. Ama en kayda değer nokta, ne kadar şey başarıldığı ve durumların tamamen yeni bir şekilde ne kadar çabuk değişmeye başladığıdır. Devletin g kitlelerin elindeydi ve toplumun devrimsel liderliği, ilerleme yapanlara destek ve inisiyatif verdi ve ardından bu ilerlemeleri topluma yaymak için mücadele etti.

Çin'deki devrimin tersine çevrildiği ve Mao Tsetung'un 1976'da vefatından sonra kapitalizmin geri geldiği doğrudur (yirmi yıl öncesinde eski sosyalist Sovyetler Birliğine kapitalizmin geri gelmesinden sonra). Ve kapitalizmin geri gelmesiyle birlikte kadınlara olan baskı da – kadınların bir kez daha erkeklerden daha az değerli olması durumuna uygun olarak kadınlara yapılan sistematik ayrımcılık ve k düşürme ile birlikte yaygın fahişelik ve kız bebeklerin öldürülmesi – intikam hissiyle tekrar canlandı. Komünizm: Yeni bir Safhanın Başlangıcı, Devrimci Komünist Partisi, ABD8'den bir Manifesto'da sosyalizmin tersine çevrilmesinin nedenlerini ve bu acı sekteden– tamamı devrim ve komünizme giden yolda bir kez daha hızla ilerlemek, yeni çığırlar açmak ve daha iyi iş çıkarmak için çok önemli olan büyük başarılardan ve Çin'deki sosyalizm deneyiminden

(ve uluslararası ve tarihi olarak devrimci komünist hareketin daha geniş deneyiminden) ıkarılacak dersleri inceledik. Burada, Çin'deki ilerlemelerin (sosyalist olduğu zamanda Sovyetler Birliği'ndeki diğer önemli ama o kadar kapsamlı olmayan ilerlemeler) kısmen kısa süreli sosyalizm sürecinde başarılan şeyin gerçekliği, kadınların ve insanlığın tüm gelenek zincirlerinden, tüm istismarcı ve baskıcı bağlardan ve

beraberinde gelen ve destekleyen düşünce biçimlerinden özgürleşmesinin nihai gerçekleşmesinin potansiyeline çok güçlüce işaret eder.

Bu ilk devrimlerin fikir, yöntem ve uygulama aşamalarındaki büyük başarılarının ve eksiklerinin özetlenmesi ve incelenmesiyle, diğer alanlarda daha kapsamlı incelemelerle birlikte ABD Devrimci Komünist Partisi Başkanı Bob Avakian, devrim ve komünizm üzerine yeni bir sentez oluşturmuştur. Kadınların özgürlüğü konusunda komünizmden daha radikal olan bir insan düşünce akımı veya çaba olmamıştır ve komünizm de hiçbir zaman Bob Avakian'ın liderliğindeki gelişiminde olduğu kadar ileri görüşlü, radikal ve bilimsel olmamıştır.

Kapitalizmin-emperyalizmin hükmünü devirme ve komünist bir dünya amacıyla yeni topluma sosyalist yolda devam etme çabası hususunda Bob Avakian ideoloji diyarında çabanın çok daha büyük bir rolü olduğunun altını çizmiştir. Genelde toplumda canlılık ve tahammüre ihtiyacı, gerçekleşen ekonomik ve politik değişimler arasındaki sürekli yer değişime ihtiyacı ve bilim, felsefe ve sanat çevrelerinde büyüyen tartışmalara olan ihtiyacı vurgulamıştır. Daha önce entelektüel işlerden uzak tutulan kişiler tarafından toplumun tüm alanlarına katılımı engelleyen bariyerlerin yıkılması için gerçekleştirilecek daha fazla yol gereksinimi haklı bulmuştur. Bu yeni sentezin de kilit bir parçası olarak tüm insan ilişkileri ve düşüncülerinde devrim sürecinde kadına baskının tüm kalıntılarının (ve baskıcı toplumun diğer tüm kalıntılarının) tamamen kökünden sökülmesi için devam eden mücadelenin pozitif rolünün farkında olunması ve komünizme doğru mücadelede ilerleme yerine herhangi bir “yerleşmenin” önlenmesinin bir parçası olarak serbest bırakılması devrimci liderlik tarafından nasıl kabul edilmesi gerektiği konusunda bir eğilimde ısrarcı olmuştur. Avakian, bu baskı yapılarının ve bunları aşma araçlarının daha derinlemesine incelenmesi gerektiğini – önceki devrimsel toplumların deneyiminin ileri bilimsel özeti aracılığıyla – ve bu baskıya direncin daha

güçlü şekilde, devrim çabası boyunca devlet gücünü ele almadan önce de şimdiden başlayarak uygulanması gerektiğinin altını çizmiştir.

Ve RCP lideri olarak üstlendiği bu rol süresince, günümüzde devrimci bir hareketin kadın-erkek arasındaki yeni ilişkinin ve karşılıklı sevgi ile eşitliği teşvik eden yeni ahlakın canlı manifestosu olacağı konusunun üzerinde ısrarla durmuştur. Tam anlamıyla günümüzden otuz yıl önce ifade ettiği gibi:

“Pek çok yönden, özellikle erkekler için kadın sorunu siz onu tamamen ortadan kaldırmak istesenez de ya da mevcut varlığını, sosyal ilişkilerini ve kadınları köleleştiren (ya da belki de yalnızca ‘bir kısmını’) ilgili ideolojileri korumak da istesenez bu sorun baskı altında tutulan kişilikler arasında bir mihenk taşıdır. ‘İçeri girmek istemek’ ile gerçekten ‘dışarı çıkmak istemek’ arasındaki bölücü çizgidir: bütün baskı ve yozlaşmaya – ve toplumun sınıflara bölünmesine son vermek için savaşmak ile bunda yerini bulmak için final analizinin arayışında olmak arasındaki farktır.”